

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 15

izlazi subotom

Zagreb, 14. lipnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 5.....Najava
- 7.....Protuhrvatski popisnik
- 11.....Bosno moja
- 13.....Zgodopis
- 15.....Antikorupcijski pogledi
- 16.....Obljetnice
- 17.....Osvrti
- 29.....Podlistak
- 33.....Hrvatski jezik
- 34.....Roman
- 37.....Ispovjednikov kutak
- 38.....Kolači
- 39.....Čitatelji

Razgovor

Tu je Tuđman popustio pred tom ucjenom, ja sam išao s akcijom, ali su mi simbolično izbijeni zubi. Može se reći da je akcija de facto stopirana. Pojedini ministri nisu mi htjeli dati podatke koje sam od njih tražio, a Tuđman ih nije smjenjivao.

Stranica 2

Zgodopis

Bilo je veličanstveno. U pravom smislu slavljenički. Trg bana Josipa Jelačića, kao uvijek, srce Hrvatske, 30. svibnja 2008. godine, Dan branitelja grada Zagreba

Stranica 13

Đavolji kormilari: Vladimir Šeks i Stjepan Mesić

DOBA KOZOROGA

Znalo se to još onda, 1993. godine. VONS na čelu s Dr. Franjom Tuđmanom odlučio je: Ne će biti revizije pretvorbe. Dovoljno je odabrati po dva-tri čovjeka iz svake županije i procesuirati ih. Po kojem kriteriju? Starom partijskom. Optuži druga, da bi sačuvao sebe. Odnosno kako to ovih dana ispriča Anita supruga generala Ademija: „Htjeli su me okrenuti protiv muža. Dva sata su me maltretirali s pričom da ja, koja sam iz partizanske obitelji, ne mogu biti udana za iredentistu.“ Čekalo se samo priznanje s državnog vrha. Nedavno je i ono došlo. Osobno je propjevao Vladimir Šeks.

Branko Babac bio je hrvatski ministar pravosuđa, te kasnije pučki pravobranitelj. Odavno se znamo, a može se reći i da smo bili prijatelji. Podržali smo istinski vinkovačku Promemoriju 1967. godine, jedan od ranih antikomunističkih prosvjeda, iako ja nisam bio njen potpisnik, jer se ostalo u krugu partijskih ljudi. Babac je bio tada općinski tužitelj u Vinkovcima, a Vladimir Šeks njegov zamjenik.

Došavši u Zagreb na dne 20. studenog 1991. godine prvo sam se njemu obratio za pomoć. Trebao sam posla i kruha,

krov nad glavom. Nije uspio u „državnom sektoru“. Tamo su i dalje isključivo odlučivali „zdravodrugovi“, moji iskonski protivnici. Nije me htio čak niti jedan Antun Debrecin u Agenciji za restrukturiranje i razvoj (kasnije: Hrvatski fond za privatizaciju). Babac me upoznao s Miroslavom Kutlom. Otad smo, gotovo godinu i pol dana, bili nerazdvojni. Skoro svaki dan skupa. Često uz piće. Išli smo si i doma.

Odjednom, negdje polovicom 1993. godine, nestao je. Kad se slučajno susretnemo mimoide-mo se bez pozdrava, kao da se nikad nismo ni vidjeli. Sad mi je Vladimir Šeks konačno rekao zašto se to dogodilo.

Pojavio se najprije članak u „Nacionalu“, pa u „Vjesniku“, itd. Javno sam označen kao jedna od glavnih osoba hrvatske pretvorbe i privatizacije, iako nikada nisam bio član niti najmanjeg državnog povjerenstva. Dovoljno za 15-togodišnji progon koji još uvijek traje.

Bilo je to doba neobuzdanih i nezasitnih kozoroga, koje nažalost i dalje traje. Nema nam druge, nego nadati se, ipak, da će uskoro biologija učiniti svoje. Posve.

ŠEKSOVA PREDSMRTNA ISPOVIJED

Dražen Ciglenečki

Interwiev, ulomci, „Novi list“, Rijeka, dne 18. svibnja 2008.

Pitanje:

Neki dan ocjenjujući Tuđmana izjavili ste da je on deklarativno želio da Hrvatska bude pravna država, ali da se nije dovoljno zauzeo da se stane na kraj pojavama koje su počele nagrizati društvo kroz privatizaciju i korupciju.

Odgovor:

Bitno sam drukčije rekao. Tuđman je deklarirao želju i političku volju da se stane na kraj prvim pojavama privatizacijskog i korupcijskog kriminala, ali nije bio dovoljno odlučan u davanju prostora onima koji su željeli ući u žestoku borbu protiv toga.

Pitanje:

Vama konkretno?

Odgovor:

Ne samo meni, ali ponajprije meni. Nije mi dao dovoljno manevarskog prostora za borbu protiv prvih oblika organiziranog kriminala. Kao potpredsjednik Vlade po Tuđmanovom sam nalogu 1993. godine pripremao vrlo opsežnu akciju svih pravosudnih tijela i nadležnih ministarstava. Nekoliko sam mjeseci na tom radio.

Na sjednici Vrhovnog državnog vijeća dobio sam punu potporu, također i na sjednici Vlade i ja sam ovlašten kao koordinator te akcije protiv svih vrsta kriminala.

Onda je zasjedalo predsjedništvo HDZ-a i došlo je do žestokog sraza jer su pojedinci iznosili teze da je riječ o napadu

na slobodno poduzetništvo.

Pitanje:

Je li među njima bio Stjepan Mesić?

Odgovor:

On je bio u trećem ešalonu.

Mesić je krivo procijenio moj udar na enormne zarade članova upravnih i nadzornih odbora koje su si oni sami odredili.

U nadzornom odboru Croatia osiguranja bio je Mesić i puno ministara, a ja sam to napao kao socijalnu neosjetljivost i neprimjerenost situaciji u zemlji. Mesić je procijenio da napadam njega osobno, no ja sam samo htio da se pospu pepelom i sami si skinu te naknade.

Uglavnom na predsjedništvu HDZ-a koje sam spomenuo Tuđman mi je rekao da krenem s akcijom i završio sjednicu, ali njih četiri-pet prepriječili su se Tuđmanu kod vrata i tražili ga da opozove odluku. Tuđman je ostao čvrst, međutim, idući su dan, bila je subota, oni opet došli kod njega i rekli mu:

„Ovo je napad na slobodno poduzetništvo, dvadeset zastupnika i brojni direktori državnih poduzeća odmah će podnijeti os-

tavke.“

Tu je Tuđman popustio pred tom ucjenom, ja sam išao s akcijom, ali su mi simbolično izbijeni zubi. Može se reći da je akcija de facto stopirana. Pojedini ministri nisu mi htjeli dati podatke koje sam od njih tražio, a Tuđman ih nije smjenjivao.

Pitanje:

Zašto je Tuđman tako postupio?

Odgovor:

Bojao se da će pasti Vlada i da će doći do krize u zemlji. Brojne dobre odluke koje je Tuđman želio provesti bile su bojkotirane.

Pitanje:

Ti ljudi koji su odvratili Tuđmana i danas su politički aktivni?

Odgovor:

Više ne, ali još godinama nakon tog događaja bili su vrlo aktivni. Nisu bili mačji kašalj.

Pitanje:

Mislite li da svi parlamenti u Europi funkcioniraju kao Sabor?

Odgovor:

Praktično da. Parlament je narodno predstavništvo, ali stvarni zakonodavci su vladajući politički gremiji koji svoje odluke pretaču u vladine prijedloge zakona.

Pitanje:

Zašto je za HDZ važno da je tako monolitan?

Odgovor:

Monolitnost sugerira da je po srijedi diktirani konsenzus, a u HDZ-u se radi o homomenosti.

VLADE REPUBLIKE HRVATSKE

4. VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Hrvoje Šarinić

Od 12. kolovoza 1992. godine do 3. travnja 1993. godine.

Hrvoje Šarinić – predsjednik, Darko Čargonja - potpredsjednik (do 29.12.1992.), dr. sc. Mate Granić – potpredsjednik, Ivan Milas - potpredsjednik (od 27.08.1992.), mr. sc. Mladen Vedriš - potpredsjednik Vlade (od 29.12.1992.), Vladimir Šeks – potpredsjednik, dr. sc. Zoran Jašić - ministar financija, Zdenko Karakaš - ministar graditelj-

stva i zaštite okoliša, dr. sc. Franjo Kajfež - ministar industrije, brodogradnje i energetike, Gojko Šušak - ministar obrane, dr. sc. Ivan Majdak - ministar poljoprivrede i šumarstva, Ivica Mudrinić - ministar pomorstva, prometa i veza Ivica Crnić - ministar pravosuđa i uprave, mr. sc. Josip Juras - ministar rada, socijalne skrbi i obitelji, mr. sc. Branko Mikša - ministar turizma i trgovine, Ivan Jarnjak - ministar unutarnjih poslova, dr. sc. Zdenko Škrabalo - ministar vanjskih poslova, dr. sc. Juraj Njavro - ministar zdravstva, dr. sc. Ivo Sanader - ministar znanosti (do 07.01.1993.), dr. sc. Branko Jeren - ministar znanosti i tehnologije (od 23. 02.1993.), Mr. sc. Vesna Girardi-Jurkić - ministrica prosvjete, kulture i športa, dr. sc. Smiljko Sokol - ministar u Vladi,

dr. sc. Zvonimir Baletić - ministar u Vladi (od 07.09.1992. do 26.01.1993.), mr. sc. Čedomir Pavlović - ministar u Vladi, Gordan Radin - tajnik Vlade (do 31.08.1992.) i Jurica Malčić - tajnik Vlade (od 01.09.1992.)

5. VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Nikica Valentić

Od 3. travnja 1993. godine do 7. studenog 1995. godine.

Nikica Valentić – predsjednik, dr. sc. Mate Granić – potpredsjednik, mr. sc. Borislav Škegro – potpredsjednik, Vladimir Šeks - potpredsjednik (do 20. 09. 1994.), dr. sc. Ivica Kostović - potpredsjednik (od 12. 10. 1993.), dr. sc. Jure Radić - potpredsjednik Vlade (od 18. 10. 1994.), Bosiljko Mišetić - potpredsjednik (od 11. 05. 1995.), dr. sc. Zoran Jašić - ministar financija (do 07. 07. 1994.),

mr. sc. Božo Prka - ministar financija (od 07. 07. 1994. do 07. 11. 1995.),

Ivan Čermak - ministar industrije, brodogradnje i energetike (do 20. 05. 1993.), Ivan Čermak - ministar gospodarstva (od 20. 05. 1993. do 12. 10. 1993.), Nadan Vidošević - ministar gospodarstva (12. 10. 1993. do 18. 09. 1995.), mr. sc. Zlatko Mateša - ministar gospodarstva (od 18.09.1995.), Zlatko Tomčić - ministar graditeljstva i zaštite okoliša (do 31. 12. 1994.),

Marina Matulović-Dropulić - ministrica prostornog uređenja, graditeljstva i stanovanja (od 27.01.1995.), mr. sc. Vesna Girardi-Jurkić - ministrica kulture i prosvjete (do 18. 10. 1994.), Zlatko Vitez - ministar kulture (od 18.10.1994.), Gojko Šušak - ministar obrane, Ivan Jarnjak - ministar unutarnjih poslova, Ivan Tarnaj - ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede (do 31.12.1994.), Ivica Gaži - ministar poljoprivrede i šumarstva (od 27.01.1995.), Ivica Mudrinić - ministar pomorstva, prometa i veza Ivica Crnić - ministar pravosuđa i uprave (do 20. 05. 1993.), Ivica Crnić - ministar pravosuđa (od 20.05.1993. do 18.05.1995.), Miroslav Šeparović - ministar pravosuđa (od 18. 05. 1995.), Jurica Malčić -

ministar uprave (od 20. 05. 1993. do 02. 03. 1994.), Davorin Mlakar - ministar uprave (od 02.03.1994.), Ivan Penić - ministar privatizacije i upravljanja imovinom (od 27.01.1995.), mr. sc. Josip Juras - ministar rada i socijalne skrbi (do 12.10.1993.), Ivan Parać - ministar rada i socijalne skrbi (od 12.10.1993. do 27.01.1995.), Joso Škara - ministar rada i socijalne skrbi (od 27.01.1995.), dr. sc. Jure Radić - ministar razvitka i obnove (od 18.10.1994.), mr. sc. Niko Bulić - ministar trgovine i turizma (do 20.05.1993.), mr. sc. Niko Bulić - ministar turizma (od 20.05.1993.), dr. sc. Mate Granić - ministar vanjskih poslova (od 27.05.1993), dr. sc. Zdenko Škrabalo - ministar vanjskih poslova (do 27.05.1993), dr. sc. Juraj Njavro - ministar

zdravstva (do 12.10.1993.), dr. sc. Andrija Hebrang - ministar zdravstva (od 12.10.1993.), dr. sc. Branko Jeren - ministar znanosti i tehnologije Ljilja Vokić - ministrica prosvjete i športa (od 18.10.1994.), Ivan Majdak - ministar u Vladi, mr. sc. Zlatko Mateša - ministar u Vladi (do 18.09.1995.), dr. sc. Juraj Nja-vro - ministar u Vladi (od 12. 10. 1993.), dr. sc. Adalbert Rebić - ministar u Vladi (od 27. 01. 1995.), Davor Štern - ministar u Vladi (od 21.08.1995.), Marijan Petrović - ministar u Vladi (od 11.05.1995.), Jurica Malčić - tajnik Vlade (do 13.05.1993.), Davorin Mlakar - tajnik Vlade (od 13.05.1993. do 03.03.1994.) i Jagoda Premužić - tajnica Vlade (od 03.03.1994.)

PREPOZNALI SU SE

Nataša Božić, Suzana Barilar

„Jutarnji list“, Zagreb, 20. 3. 2008.

Zlatko Mateša

U razgovoru s tri sudionika sastanka Vrhovnog državnog vijeća i Predsjedništva HDZ-a iz 1993. rekonstruirali smo da se radilo o obračunu tehnomena-

džerske struje predvođene Nikicom Valentićem i struje koju su u to doba predstavljali Vladimir Šeks i Ivić Pašalić.

Franjo Gregurić, Zlatko Mateša, Mladen Vedriš tvrde kako "Šeksova priča nema veze s realnošću". Zlatko Mateša, pripadao

Uredništvo

Tatjana Mandić
prevoditeljica

Uskoro

Herald **of Croatian Civil Movement**

Zadnje subote u mjesecu - na 32 stranice
Javite prijateljima - Pošaljite njihove e-mail adrese

je struji koji su zastupali Gregurić i Valentić.

„Ne sjećam se nikakve sjednice Predsjedništva na kojoj je Tuđman dao takav nalog Šeksu, a da su se neki tome usprotivili. Nemoguće je da bi se tada netko usprotivio Tuđmanu, a da bi on popustio jer se bojao pada Vlade. Tuđman se nije bojao ničega, a ne pada Vlade! - kaže Gregurić.

„Ovo prvi puta čujem. Ma, tko je Tuđmana mogao u nečemu spriječiti“ - kaže Mateša. Ni Mladen Vedriš ne sjeća se sastanka.

Nikica Valentić jučer nije želio ulaziti u polemiku s, kako je rekao, „Šeksovim neargumentiranim optužbama“, no sjednice se sjeća.

„Sjećam se da je bilo dramatično na tim sjednicama, žestok sraz Valentića, Gregorića, Mesića i Manolića s jedne strane sa Šeksom, Pašalićem i Šuškom s druge strane. Valentić je bio najžešći.

U jednom je trenutku rekao: 'Ako to ide, mi odlazimo', i onda se grupa njih digla i otišla“ - prepričava jedan od članova Valentićeve Vlade.

„Nakon toga“, priča drugi sudionik sastanka, „upravo je Nikica Valentić postao predsjednik Vlade.“

„Bio je to jedan od prijelomnih trenutaka. Nakon što im je Tuđman tada popustio, ta je struja preuzela vlast“ - tvrdi naš izvor.

ČITATELJI „JUTARNJEG LISTA“

ŠEKS LAŽE?

Slavko Sonntag, dipl. iur

Meni je najbolji štos sam naslov članka: Šeks laže, nismo štitili kriminala! Tko bi uopće mogao posumnjati da Šeks, u pravilu, laže čim zine. Poput doktora Hebranga, bivšeg ministra, koji kaže da on ne laže već samo

povremeno govori neistinu, jer je to mnogo pristojnije, od laži. A ja sam kod kuće, i u školi, učio da je laž kada namjerno i svjesno govorimo nešto za što znamo da nije istina. U ovoj izjavi gospona Šeksa, nekadašnjeg državnog fiškala, a prethodno borca za ljudska prava, najveća i najprozirnija laž je da se je prvi predsjednik Lijepe naše zalagao za sprječavanje kriminala u pretvorbi društvenih poduzeća, u vrijeme Domovinskog rata, i da je "ozbiljno" želio nešto poduzeti protiv te najveće pljačke u povijesti Hrvata i Hrvatske. A gospoda Mateša, doktor Pašalić, Šušak, Valentić, Mesić, Gregurić i drugi hadezeovci na vlasti, i pri vlasti, samo su se natjecali i svađali tko će prije i više jamiti. Valjda bojeći se da ne zakasne. Pa to svi znamo: zar se sad trebamo praviti slijepi ili mutavi.

ANNO 2008.g.

Branimirov Pleter

*poziv domoljubnim udrugama
i
poštenim hrvatskim građanima*

udaljimo iz našeg života komunistične

zločince

kriminalce

izdajice

Autor:

Dragutin Šafarić

Velenje, Slovenija

CARLU DEL PONTE I SAVU ŠTRBCA OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD PROGLASIO SVECIMA

dr. sc. Tomislav Dragun

Bez sumnje. Digli su glave. Drsko i bezobrazno. Zle nakane.

Ne skrivaju više svoje pogane misli. Pljuju po Domovinskom ratu, sude hrvatskim generalima, štite razaratelje Hrvatske. Pljačkaju nas bezobzirno, radnike tjeraju na ulicu. Jednom riječju: Ruše samostalnu i nezavisnu Hrvatsku.

Očito, i dalje im smetamo. Bezgranično. Žele nas uništiti.

Nu, još smo tu. Treba li, i opet, dići ćemo se, potući ćemo se. Ponovno i konačno. Pa kom' opanci, kom' obojci! Neka se jednom zauvijek stvari rasčiste. Do kraja.

Sudac Općinskog kaznenog suda u Zagrebu ide po instrukcije u Predsjedničke dvore

Hrvatski uljudbeni pokret podnio je 29. ožujka 2005. godine kaz-

nenu prijavu protiv Carle del Ponte, Save Štrbca i dr. radi lažnog optuživanja hrvatskog generala Ante Gotovine. I nadopunio ju u više navrata. Državno odvjetništvo RH odšutjelo je kaznenu prijavu, pa je Hrvatski uljudbeni pokret podnio optužni prijedlog, mislili smo, Hrvatskom općinskom kaznenom sudu u Zagrebu. Raspravna sutkinja Dubravka Čošić najprije je tražila preradu optužnog prijedloga, valjda da se iz njega izbací Sava Štrbac, a onda ga jednostavno odbila zbog „nerazumljivosti“. Ta, kako bi uopće i mogao biti „razumljiv“ optužni prijedlog složen protiv antihrvatskog bandita kakav je već Sava Štrbac, osobito gledano očima i moždanima njegovih „visokih“ zaštitnika – i to u Republici Hrvatskoj. Samo ga još trebaju i svecem proglasiti!

Što nam je činiti? Zasad, odgovora ne znamo. Pravog. Sve je još u Božjim rukama. Nu, zašto spavati, zašto šutjeti, zašto ništa ne činiti? Sastavimo, trebat će, barem polazni

PROTUHRVATSKI POPISNIK

1. Dubravka Čošić, sutkinja Općinskog kaznenog suda u Zagrebu
2. Mladen Bajić, glavni državni odvjetnik RH
3. Vinko Mioč, predsjednik Općinskog kaznenog suda u Zagrebu
4. Stjepan Mesić, političar, obnaša dužnost predsjednika RH
5. Alen Budaj, predsjednik udruge Margelov institut iz Zagreba

Razložnost uvrštenosti:

Dubravka Čošić – „Nerazumljiv“ joj je optužni prijedlog protiv Save Štrbca zbog lažnog optuživanja hrvatskog generala Ante Gotovine i priprema za obnavljanje „Republike Srbske Krajine“. Dovoljno.

Mladen Bajić – Odbio podnijeti optužnicu protiv Save Štrbca, Carle del Ponte i dr. zbog lažnog optuživanja hrvatskog generala Ante Gotovine.

Vinko Mioč – Vuče konce iz pozadine koji rezultiraju proglašenjem „nerazumljivim“ optužnog prijedloga protiv Save Štrbca.

Stjepan Mesić – Vodio je JNA u napadu na Hrvatsku. Uporno nastavlja omalovažavati hrvatske branitelje i njihove zapovjednike.

Alen Budaj – Sustavno proganja Marka Perkovića Thompsona. Lažno tvrdi da je u Jasenovcu tijekom Drugog svjetskog rata pogubljeno 800.000 Srba, Židova i Roma.

Vaše razložne i potpisane prijedloge za

„Protuhrvatski popisnik“

možete slati na e-mail adresu:

hrvatska.uljudba@gmail.com

Posl.br.XIV-KO-2675/07

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Općinski kazneni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Dubravki Čošić kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje Mirele Štefanović kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I opt. **Carle Del Ponte i dr.**, zbog kaznenog djela iz čl. 302 i dr. KZ, povodom optužnog prijedloga ošt. kao tužitelja Hrvatskog uljudbenog pokreta zastupanog po predsjedniku Tomislavu Dragunu od 30. srpnja 2007.g., dana **15. svibnja 2008.g.**

riješio je

Temeljem čl. 71 ZKP-a **odbacuje se** optužni prijedlog ošt. kao tužitelja Hrvatskog uljudbenog pokreta zastupanog po predsjedniku Tomislavu Dragunu od 30. srpnja 2007.g., **kao nerazumljiv.**

Obrazloženje

Oštećenik kao tužitelj Hrvatski uljudbeni pokret zastupan po predsjedniku Tomislavu Dragunu podnio je ovome sudu dana 30. srpnja 2007.g. podnesak nazvan optužni prijedlog, protiv I opt. Carle Del Ponte, II opt. Scott Kennetha, III opt. Save Štrbca, IV opt. Vesne Škare Ožbolt i V opt. Jean Asselborna, zbog kaznenih djela iz čl. 302 i čl. 337 KZ.

Međutim, ovako sastavljen podnesak, podnesen u smislu čl. 55 st. 2 ZKPa, je nerazumljiv jer ne sadrži sve što je potrebno da bi se po njemu moglo postupiti.

Stoga je ovaj sud pozvao supsidijarnog tužitelja da podnesak ispravi odnosno da propisno sastavi optužni prijedlog u smislu čl. 434 st. 1 ZKPa navodeći tužitelju što optužni akt mora sadržavati i točno koje elemente optužnog akta mora precizirati odnosno ispraviti. Pri tome je supsidijarnom tužitelju određen rok od 8 dana za ispravak optužnog akta, te je isti upozoren da će u protivnom podnesak biti odbačen.

Oštećenik kao tužitelj dostavio je sudu svojim podneskom od 14. travnja 2008.g. "ispravljeni optužni akt", ali je razmatrajući tako ispravljeni podnesak sud našao također nepodobnim za raspravljanje jer on niti tako ispravljen ne sadrži sve što je potrebno da bi se po njemu moglo postupiti jer oštećenik ne ispravlja upravo ono na što mu je u pozivu suda ukazano. Naime, oštećenik kojem je u pozivu naznačeno da činjenični opis mora sadržavati pored mjesta i vremena počinjenja djela a koja optuženicima stavlja na teret i kratki činjenični opis iz koje proistječu sva zakonom određena obilježja utuženih kaznenih djela, u ispravljenom podnesku doduše navodi vrijeme počinjenje djela u odnosu na I, III, IV i V optuženike, a uopće ne navodi mjesto počinjenja djela niti za te optuženike niti za II optuženika za kojeg ne navodi niti vrijeme utuženog postupanja. Osim toga, iz činjeničnog opisa ne proizlazi praktički niti jedno zakonom propisano obilježje utuženih kaznenih djela a

2

Posl.br.XIV-KO-2675/07

ne proizlaze sva zakonom propisana obilježja niti kojeg drugog kaznenog djela iz spektra kaznenog zakonodavstva Republike Hrvatske, te ne sadrži okolnosti potrebne da se djelo u odnosu na svakog od optuženika točno odredi.

S obzirom na navedeno ovako sastavljeni optužni akt nije podoban za raspravljanje, a kako ne sadrži točne inkriminacije o kojima bi sud imao raspravljati na glavnoj raspravi a ni ostale potrebne elemente, to je valjalo ovakav podnesak kao nerazumljiv odbaciti.

U Zagrebu, dana 15. svibnja 2008.g.

Zapisničar:

Sudac:

Mirela Štefanović, v.r.

Dubravka Čošić, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od **tri /3/ dana** od dana primitka istog. Žalba se podnosi pismeno u 4 istovjetna primjerka ovome sudu, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Zagrebu.

Dostaviti:

- ošt. kao tužitelju
- I-V opt.
- u spis

Za točnost otpredak - ovlaštena osoba

Đurđa Ruzička

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET**Udruga za zaštitu prava građana**

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

Zagreb, 10. lipnja 2007.

ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU

Trg N. Šubića Zrinjskog 5

10000 ZAGREB

putem

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU

Posl. br. XIV-KO-2675/07

Sudac: Dubravka Čošić

Ilica 207

10000 ZAGREB

ŽALBA

protiv rješenja Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. XIV-KO-2675/07 od 15. svibnja 2008. godine
u četiri primjerka

1.

Općinski kazneni sud u Zagrebu svojim rješenjem br. XIV-KO-2675/07 od 15. svibnja 2008. godine riješio je:
„Odbacuje se optužni prijedlog ... kao nerazumljiv.“

2.

Rješenje Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. XIV-KO-2675/07 od 15. svibnja 2008. godine pobijamo u
cijelosti, i to zbog: pogrešno i
nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, dotično kako slijedi:

a. Carla del Ponte, uz pomoć Save Štrbca i ostalih okrivljenika, optužila je pred Haaškim sudom hrvatskog
generala Antu Gotovinu, jer da bi tijekom Domovinskog rata počinio sljedeća kaznena djela: tijekom Oluje etnički
čistio RH od Srba, sudjelovao u ubojstvima Srba ili ih nije sprječavao, te bio u kriminalnim aktivnostima
usmjerenim protiv Srba, iako to nije činio. Tužitelj je podnio optužni prijedlog protiv Carle del Ponte, Save Štrbca i
ostalih okrivljenika, jer su lažno optužili hrvatskog generala Antu Gotovinu. Sutkinji Dubravki Čošić taj je optužni
prijedlog „nerazumljiv“. Što je u njemu nerazumljivo? Očito samostalna i nezavisna Republika Hrvatska!
Odbijanjem ovog optužnog prijedloga, dakle, sutkinja Dubravka Čošić počinila je kaznena djela iz čl. 135.
(Veleizdaja), 137. (Ugrožavanje državne neovisnosti), 147. (Sprječavanje borbe protiv neprijatelja), 149.
(Pomaganje neprijatelju) i 154. (Naknadna pomoć počinitelju kaznenog djela protiv RH) Kaznenog zakona.

b. Sava Štrbac pripremio je za haaško tužiteljstvo lažne i zlonamjerne „dokaze“ kako bi se optužilo hrvatskog
generala Antu Gotovinu. Učino je to, kako sam priznaje, da bi dio Republike Hrvatske pretvorio u „Republiku
Srbsku Krajinu“. Optužni prijedlog protiv Save Šrbca za sutkinju Dubravku Čošić je „nerazumljiv“. Što je u njemu
nerazumljivo? Očito samostalna i nezavisna Republika Hrvatska! Odbijanjem ovog optužnog prijedloga, dakle,
sutkinja Dubravka Čošić počinila je kaznena djela iz čl. 135., 137., 147., 149. i 154. Kaznenog zakona.

c. Hrvatskim braniteljima sudi se naveliko i oni su utamničeni. Antihrvatskim banditima na hrvatskim sudovima ne
smije se čak niti suditi. Naš optužni prijedlog protiv jednog od njih, Save Štrbca, za sutkinju Dubravku Čošić je
„nerazumljiv“. Što je u tomu nerazumljivo? Očito samostalna i nezavisna Republika Hrvatska! Odbijanjem ovog
optužnog prijedloga, dakle, sutkinja Dubravka Čošić počinila je kazneno djelo iz čl. 135., 137., 147., 149. i 154.
Kaznenog zakona.

3.

Zbog svega iznesenog

PREDLAŽEMO

da Županijski sud u Zagrebu u cijelosti ukine pobijano rješenje Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. XIV-KO-
2675/07 od 15. svibnja 2008. godine, te da se predmet vrati u prvostupanjsko rješavanje, i to nekom od hrvatskih
državotvornih sudaca, dakako ako je takvima dopušteno suditi u ovom predmetu.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

NEMA SLOBODE IZVAN ISTINE!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U zadnje vrijeme, uoči potpisivanja Ugovora o stabilizaciji i pridruženju Bosne EU, dobije se dojam da prosječnom građaninu Bosne i Hercegovine nije sasvim jasno šta će se dogoditi s njim nakon tog potpisivanja: hoće li građanin kao temeljna jedinica nacije postati samo anonimni davatelj izjave u toku 'sondaže javnog mišljenja' ili će postati - cjelovita osobnost koja po savjesti bira i odlučuje izravno ili preko svojih slobodno izabranih zastupnika u državnom parlamentu - a da se niti biraču niti parlamentu ne može nadnijeti nad glasački listić ili izglasani zakon neki strani autoritet koji će od nezavisne države Bosne načiniti neki protektorat ad limine.

premda tek virtuelno, sastoji od velikih feudalnih posjeda koje sami Švicarci nazivaju 'kantoni'. Istini za volju savez feudalnih imanja bio je dugo držan u tajnosti zbog pretenzija vanjskih velesila da podvrgnu svojoj vlasti krajeve u kojima se je govorilo jezikom susjednih imperija. Prvi put je na javnost iznesen ugovor o konfederiranju kantona 1315, a ostao je i dalje samo teoretska, premda očitovana definicija, bez razrađenih odnosa tih struktura. Tek 1760 Švicarska postaje ugovorni savez triju kantona, a taj savez će se progresivno širiti i na okolne feude. Konačan oblik federalizacije feuda Švicarska će ugovorno dobiti 1848 u ondašnjem europskom kaosu nacionalističkih ustanaka i pobuna.

ko mogao ostati ono što jeste" (kako to lijepo navede poznati švicarski povjesničar Denis de Rougemont, koji u svojoj jezgrovito ali snažno napisanoj 'Povijesti Švicarske' tvrdi da Švicarci potječu - iz Ilirije, s Dinarskog gorja i da korijen naziva Helvetia dolazi od korjena naziva Hum (v. D. de R.: 'La Suisse', izd. Le livre du mois, 1965. s.27.). Ako se Švicarska ponosi Humom, zašto bi se nacija Bosne toga stidjela?!

Tako dozrijevano jedinstvo različitosti u sebi sadrži element specifičnosti na: etničkom, jezikoslovnom, vjerskom i političkom planu. Kao i prsti na ruci, sve te razlike djeluju konvergentno, odnosno skladno, jer ih vodi pametna glava. A da svaki prst nema svoju specifičnu ulogu, a pogotovu kad je glava neprisebna, bilo bi teško koordinirati sigurnost orijentacije, pokreta i funkcije. Ta logika, naravno, vrijedi za skup različitosti, po uzoru na koji se u naše dane formira i sedimentira i Europska Unija, u koju će i Bosna pristupiti, ali uz neki latentni strah o subordinaciji, što treba shvatiti tek ako strah od nepoznatog, jer misaoni organ bosanske nacije nije ni sam dobro shvatio o čemu se radi pa ni prosječnom građaninu nije znao objasniti šta će s njime biti nakon 15.6.2008.

Ovdje, najprije, navedimo onu Isusovu: "Vama prijateljima svojim kažem: Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a iza toga nemaju više što učiniti. Ja ću vam pokazati koga da se bojite: Onoga se plašite koji, nakon što ubije, još iza toga ima moć da baci u pakleni oganj. Da, kažem vam - Njega se bojte!" (Lk.12,4-5.). Isus je štovani i kod kršćana

Sarajevo

Ukoliko shvatimo odnos administrativnih podcjelina u Švicarskoj i položaj Švicarske u Europi i u svijetu, uočiti ćemo da se Švicarska, federacija, od 1291,

Švicarski kantoni su se čvrsto udružili i organizirali u savez pokrajina, u prvom redu, zbog konvergencije interesa pod devizom "Biti zajedno kako bi svat-

i kod muslimana koji ipak vjeruju u Boga jedinoga. Bar u takvoj vjeri ne bi smjelo biti ratovanja.

istočno od Bosne, uspio naći 'zajednički jezik' i s Turcima, samo da država opstane i da nad njom vlada loza narodne krvi.

da i narodnih manjina), koju više nikad ne će ponižavati nikakvi Benjamini Kallayi! Mi smo definitivno svi politički Bosanci - članovi bosanske nacije.

Oni političari koji za dva tjedna pođu u Luxembourg da potpišu Sporazum o stabilizaciji i pridruženju, dužni su naciji objasniti točno u čemu se sastoji njihova misija i dokazati daljnjim slijedom događaja da pridruženje EU i za Bosnu znači: Biti zajedno kako bi svatko mogao ostati ono što jeste.

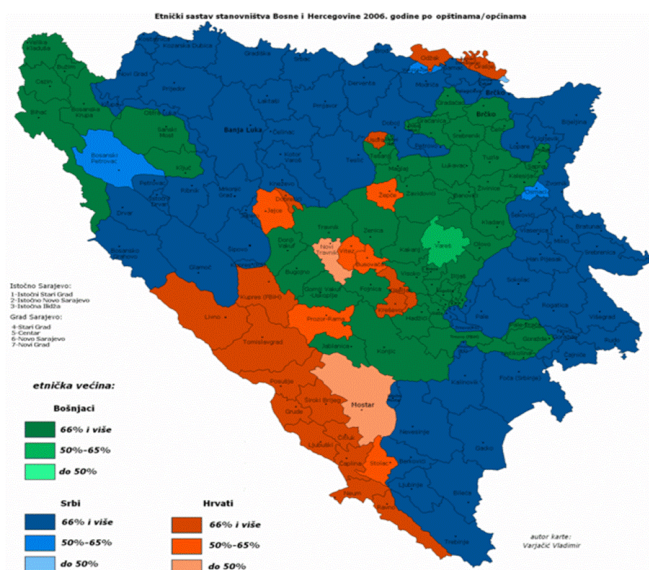
Nema boljeg argumenta za dolazak slobode u samostalnosti i u miru u Bosni od povijesne istine uz jamstvo međunarodnog pozitivnog prava, u kojem se ni naše pravo na suverenost naše nacije ne može relativizirati. Ugovor je podjela interesa među jednakima, a ne podlaganje svoje slobode nekom izvanjskom faktoru koji će opet nad nama uspostaviti ono što Bosna nikad nije prihvatila u svojoj višetisućljetnoj povijesti - ni rimska okupacija ni strane pretenzije na Bosnu pa ni turska okupacija protiv koje su se najsnažnije borili (posebno u povodu ustanka Husein-bega Gradaševića!) bosanski muslimani, ali uvijek odlični i uzorni patrioti!

Bosna je Bosnom postala - Bosna je Bosnom - ostala!

No, u Bosni se u zadnje vrijeme priča o modelu 'federacije švicarskih kantona' koji su, virtualno nastali tek 1291. Bosni nisu potrebni ničiji strani modeli da kroji svoj državni teritorij na načelima ideolosko-političkih namudrivanja. Bosna je daleko starija i od Švicarske pa i od bilo koje druge države u Europi u modernom smislu. Uzmemo li kartu jugoistočne Europe kakvu su stručnjaci izradili po opisu grčkog povjesničara i zemljopisca Strabona, vidjet ćemo da je 'Pannonia stricto sensu' posve sukladna granicama naše Bosne i da su pokrajine koje Strabon imenuje identične s veležupama Banovine Bosne u vrijeme Kotromanića. To jedinstvo teritorijalnih cjelina dalo je Bosni strukturu koja stranim nasrtljivcima nije dala mogućnost da osvoje svu zemlju pa ni kad bi, poput naših susjeda sa sjevera i istoka udarili vojskom i trgali od cjeline po neku pokrajinu. Najbolji dokaz za to je povijesna uloga vrlo fleksibilnog kneza, vojvode i bana Hrvoja Vukčića Hrvatinića koji je, za razliku od zemalja

N.B. Vladavina Banova i župana ne samo da je najstarija u ljudskoj povijesti poznata vladavina prava, nego i - najstarija i u povijesnoj vertikali (od Sumera do danas) najstarija struktura laičke vlasti! Bosanski banovi su bili stoga veoma tolerantni prema vjerskim zajednicama.

Usporedimo li dakle povijest i strukturu Švicarske, vidjet ćemo da Bosni odista nisu potrebni ikakvi strani uzori jer ni jedan joj ne prethodi. Da bi se učvrstila na svojim povijesnim temeljima, i da bi Bosna bila država nad kojom će vladati suverena volja bosanske nacije (francuska nacija se sastoji od nekoliko naro-

BLIZU 150.000 ZAGREBČANA NA THOMPSONOVU KONCERTU

dr. sc. Tomislav Dragun

Bilo je veličanstveno. U pravom smislu slavljenički. Trg bana Josipa Jelačića, kao i uvijek, srce Hrvatske, 30. svibnja 2008. godine, proljetna večer, ugodna, Dan branitelja grada Zagreba i skoro 150.000 ljubitelja Thompsonove domoljubne i miroljubive pjesme.

Unatoč kiši.

Rijeke ljudi slijevahu se iz svih pokrajnih ulica. Tramvajske postaje pune ljudi sa zastava podignutim u zrak, omotanih oko tijela ili kao dijelovi odjeće, pa i obuće. Uzvici i pjesma. Poznata i draga nam Thompsonova glazba.

Živjeli!

A tek kad je kiša stala. Novi nabujali potoci mladeži željne braniteljskog ugođaja. Bilo je, istina, baka i djedova, ali je mladost, hrvatska mladost, dominirala. Kao i uvijek pobjednički raspoložena. Mjesta više nije bilo na samom Trgu. Morali smo se mi stariji povući u stranu. Dobro se, ipak, čulo i u Petrinjskog, Gajevoj, na Dolcu.

Podravimo pobjednike!

Ponoć se bližila. Trebalo je unuke voditi doma. Thompson je i dalje pozivao na mir, na ljubav, na domoljublje. Čujte ga Hrvati!

Ispada, hvala Bogu, nije bilo.

Dobro, moramo to priznati, viđeno je nekoliko manjih skupina neuredno odjevenih spodoba, staklastih očiju, vjerojatno drogiranih. Nosili su na reverima značke s Titovom slikom i s crvenom zvijezdom. Kao nekakva čudna odlikovanja. Nu, dovoljno je im je bilo susresti se s mrkim pogledima slušateljstva, pa da bi ih brzo strpali u džepove.

Da, i nekoliko bradonja s neobično isprepletenim rukama, kao da oštre noževe. Bit će da su to oni isti koji su danas imali nekakav svoj kongres u Zagrebu. Nismo uspjeli provjeriti. Srećom, oni nisu pjevali.

Hvala Ti Thompsonu. Dođi nam opet. Što prije.

KAD SV. VLAHO POSTANE SV. TRIFICA

Koje li upornosti? I drskosti. Napali su Konavle i Dubrovnik. I dobili tamo dobrih batina. Mislili smo, opametili su se. Nu, nisu. Opet kreću i nastavljaju po starom. Korak po korak, uz pomoć domaćih izdajnika. Kao i uvijek, nađe se takvih. Neprikriveno.

Neki prof. dr. sc. Stanislav Franješ u suradnji s mr. sc. Draženom Tutićem, sa zagrebačkog Geodetskog fakulteta izradio je turističku kartu Konavala. I objavio ju svečano, kao da se radi o pronalasku ravnog otkriću Amerike, na internetskim stranicama Turističke zajednice općine Konavle. Zapravo, ta je karta prije godinu dana već bila izvješena na ulazu u Cavtat, ali kad su njegovi građani na to vrisnuli iz

sveg glasa, brzo je uklonjena i zamijenjena novom.

Privremeno, kako se čini.

Nu, vrli profesor je uporan. Poput mazge. Ne da se smesti, niti spriječiti. Nastavlja svoj zločasti projekt sve dok ga, valjda, i u zbilji ne privede kraju.

Potrebno je sada i objasniti, kad se nad nečim takvim zgražamo, što nam to rečeni, imenom i prezimenom, profesor uporni nudi. Zato, jer nam otvoreno želi podvaliti rog za svijeću.

Dakle, evo, dobro pogledajmo, upamtimo i „primijenim“, po mogućnosti u osnovnoj školi, ali i

razgovoru s turistima, pogotovu stranima:

Sv. Križ preimenovan je u Sv. Krst, Sv. Đorđe u Sv. Đurđa, a Sv. Vlaho u Sv. Trificu.

Dostojanstveno i otmjeno.

Što na kraju reći, zaključiti? Samo jedno: Tko zaboravlja dvaput plaća. To će reći da se nikako ne bi smjelo smetnuti s uma ime dičnog profesora. Možda jednom, čak i nakratko, dotično univerzitetsko spadalo na sveučilišnoj zagrebačkoj plaći, postane i predsjednik neke nove SAO Konavla.

ČASNI LUSTRACIJSKI SUD

Vjekoslav Škreblić, Zagreb

Spoznajta kako još netko razmišlja o autentičnim HRVATSKIM INTERESIMA pobuđuje optimizam.

Ako doista želimo vlastite interese staviti iza sebe i započeti realizaciju plana od općeg značaja, osnivanje lustracijskog suda jedna je od karika u lancu, na dobiti interesa i sigurnosti države hrvatske i njenih građana.

Ujedno to znači ići ukorak s trendom globalne borbe protiv mita, korupcije, terora i terorizma. I tim činom se RH stavlja na stranu onih administracija, koje svakodnevno doživljavaju nasrtaje na vlastite integritete, samo stoga što su odlučile svim sredstvima oduprijeti se nadirućoj mračnoj hegemoniji nad svima nama.

Hrvatska je država dozvolila sebi samoj da je od 3. Siječnja 2000. Godine reketira banda klasičnih kriminalaca. I uz moju skromnu pomoć, danas je sve očitiije koji hr činovnici su zapravo dio zločinačke organizacije, čijim pripadnicima smo dopustili da stanu na čelo države.

Kao sto ste izvješteni, bio sam na Općinskom sudu u ZLATARU.

Kada sam iznašao motive počinitelja kaznenih radnji nada mnom, opetovano sam istakao kako se tim činom pokušalo destabilizirati moje psihičko i fizičko stanje, i kako iza napada na mene i članove moje obitelji, stoji političko - finacijsko - medijska mafija.

U početku mojeg izlaganja bilo je "prekretanja" očima i grimasa, od strane državne odvjetnice, jer sam sud informirako kako je i Mladen Bajić dio zločinačke organizacije na čelu DORH.

"Kada kažete Stjepana Mesića ste prijavili nadležnima kao dokazanog običnog kriminalca, jer ste time željeli spriječiti da kriminalac pobijedi na prošlim predsjedničkim izborima u Republici Hrvatskoj, mislite na predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića?"

"Ne, mislim na džepara koji je još kao dječarac mrtvim ustašama "bunario" džepove i koji sada stoji na "čelu kolone" pljačkaša RH"... Naravno, nisam se tako izrazio već sam odgovorio, iako ne bih ništa rekao što je suprotno gore navedenim činjenicama.

"Da, mislim na predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića."

Ukazao sam i na činjenicu kako okrivljeni Dubravko Marinić svojevremeno nije pozivan niti na jednu od dvije rasprave u Županijskom sudu u Zagrebu.

"Pa Marinić je bio saslušan od strane Županijskog suda" pojasnila mi je državna odvjetnica.

Nisam joj odgovorio, ali smatram kako je saslušanje-ispitivanje jedna radnja a sasvim drugo je kada nakon takvog ispitivanja sud osumnjičenika poziva da izađe pred suca u smislu okrivljenika, na sudsku raspravu.

Gospođa iz DORH-a je zapravo izravno potvrdila moju opravdanu sumnju kako nadležni osim policije, štite kriminalca od kaznenog progona.

Inzistirao sam da se u tom smislu provede istraga pa da konačno saznamo tko to imenom i prezimenom iz institucija štiti kriminal i kriminalca.

Ne vjerujem kako je gore spomenuto objašnjenje DORH-a dostatno otklonu mojih opravdanih

iznesenih sumnji i optužbi.

Doista, zar nije već Ruglo, Svojevrsna Institucionalna Sprdačina, Da Vinko Mioč Nakon Sva-ke Moje Dokumentirane Prozivke, Još Čvršće Stoji Na Poziciji?!

Atmosfera u sudnici je bila dosta žučna, ali u duhu tolerancije.

Sutkinja je imala primjedbe na mene jer žvačem kaogumu i tim činom ne poštujem sud a eto zagovaram poštivanje hr institucija.

Ja joj iz poštovanja prema sudu i njoj, nisam na kraju devedesetominutnog unakrsnog ispitivanja zamjerio što nije nikome pa ni sebi omogućila da popije barem čašu vode a kamo li da...

Uglavnom, okrivljeni dokazani sumnjivci pokušavaju se "vaditi" na razno-razne načine, kako bi umanjili ili čak otklonili sudjelovanje u počinjenju kaznenih radnji.

Meni okrivljena stranka, kao svjedoku i oštećenoj stranci pokušava imputirati NEVJERODOSTOJNOST.

Pošto nemam ZAPISNIK s jučerašnje rasprave, jer ga SAMO JA kao oštećena osoba ne smijem posjedovati, može biti da je tamo neka riječ i drugačije napisana u odnosu na ovo ovdje izlaganje.

Ali SMISAO JE JASAN, ako itko želi shvatiti PRAVI SMISAO izrečenog i napisanog.

U smislu oformljivanja Časnog lustracijskog suda, smatram kako sam na pravom mjestu zatražio, ne lustracijsku istragu nad pojedincima, već pokretanje istražnih radnji nad osobama koje će zahvatiti i vaš-naš časni lustracijski sud.

OBLJETNICA DOLASKA SVETOG OCA IVANA PAVLA II. BANJA LUCI

Prof. dr. sc. Ante Lauc, profesor u mirovini, Ekonomski fakultet u Osijeku, Gajev trg 7, 31 000 Osijek
telefon: 00-385-31/224-454
mobitel: 00-385-91/22-44-076
e-mail: anlauc@gmail.com
telefaks: 00-385-31/211-604

Predmet:

P O Z I V za sudjelovanje u videokonferenciji

Poštovani!

Odlučili smo, povodom pete obljetnice dolaska Svetog Oca Ivana Pavla II u Banja Luku, 21. lipnja 2008. godine, od 16.00 do 19.00 sati, organizirati videokonferenciju na temu "Globalno autopoietično sveučilište" na kojoj bi se govorilo o potrebi spajanja vjere, znanosti i gospodarstva u duhu papine enciklike "Fides et Ratio". Želimo taj dan povezati slikom i zvukom ljude koji su prije pet godina bili sa Svetim Ocem te da svjedoče o svojim iskustvima i da sve bude digitalno zapisano i svima ostalima na uvid. Najvažnije je obnoviti duh, koji je prije pet godina bio u Banja Luci i kod ljudi razviti nadu o obnovi i jačanju vjere u Boga te povratku u zemlju predaka.

Preko videokonferencijskih dvorana u Banja Luci i hrvatskim gradovima (Zagreb, Osijek, Rijeka, Split) te mogućim uključivanjem u raspravu svakog Hrvata u BiH i dijaspori koji ima odgovarajuću opremu (računalo, kamera, mikrofoni, pristup Internetu) suvremena tehnologija (prijenos slike i zvuka preko Interneta) pomaže nam da na taj dan svi raseljeni iz Bosne i Hercegovine direktno, prije samog sku-

pa ili naknadno preko dvd-a dožive duh nade, oprosta i dobiju snagu i motivaciju vratiti se natrag. Banja Luka toga dana može biti naša šansa da vjersko, znanstveno i tehnološko znanje koje imamo fokusiramo i probudimo i razbuktamo žar motivacije svih Hrvata, a posebno iz banjolučke biskupije.

Na videokonferenciji bi bili nazočni, uz suradnike na našem projektu, mnogobrojni predstavnici vjerskih, znanstvenih, gospodarskih, političkih i medijskih institucija, stručnjaci i drugi gosti kao i svi zainteresirani koje bi se pozvalo putem javnih medija. Svi sudionici videokonferencije bili bi prisutni na nekoj od lokacija u Osijeku (Elektrotehnički fakultet u Osijeku, Kneza Trpimira 2B), Zagrebu (Fakultet elektrotehnike i računarstva u Zagrebu, Unska 3), Splitu (Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje u Splitu, Ruđera Boškovića bb), Rijeci (Pravni fakultet u Rijeci, Hahlić 6) i Banja Luci (Europska akademija u Banja Luci, Kralja Petra I) ili u slučaju posjedovanja odgovarajuće opreme u svojim kućama ili uredima.

Videokonferencija bi se snimala i izravno prenosila putem Interneta (mms://irtv.carnet.hr/ETFOS-online) tako da bi se neposredno ili posredno pitanjima, komentari-ma ili svojim materijalima (putem e-maila: osijek@efos.hr) svi Hrvati diljem svijeta mogli uključiti u rad videokonferencije. Materijali za videokonferenciju mogu se vidjeti na web – adresi: http://www.obraz.hr/users/web10_efos/

Za sve osobe koje posjeduju odgovarajuću opremu te će se spajati iz svojih ureda ili domova upute su slijedeće: potrebna je audio-video-veza, Polycom, H.323 protokol, broj koji treba zvati u Hrvatskoj je: +385/758-060-777 (uređaj je već sada upaljen pa se prilikom spajanja mora dobiti vlastita slika). Za prezentacije treba računalo i spaja se na IP broj: 161.53.201.251

Prije spajanja potrebno je na e-mail: igor@etfos.hr poslati IP broj svog uređaja te najaviti da se želite spojiti kako bi Vam operater omogućio pristup na centralni uređaj.

Naša je velika želja da i Vi sudjelujete u radu videokonferencije te da, ako želite, pošaljete svoj doprinos u tekstualnom, audio ili video obliku te da na taj način pridonesete podizanju motivacije i znanja mladih ljudi iz BiH, kao i da obavijestite svoje suradnike i prijatelje, posebice one koji stanuju ili su porijeklom iz BiH ili uže iz banjolučke biskupije, da sudjeluju u radu videokonferencije i pošalju svoje materijale.

Unaprijed Vam hvala. U očekivanju Vašeg odgovora i naše zajedničke suradnje u pomaganju biskupu Komarici i banjolučkoj biskupiji, srdačno Vas pozdravljam.

Sa osobitim poštovanjem,

prof. dr. sc. Ante Lauc

ZAŠTO LUSTRACIJSKI POKRET?

Diana Majhen, Zagreb

Najočitiji i najjednostavniji odgovor na ovo pitanje bio bi – zato što je to pravedno. No, razlozi su u stvari mnogo složeniji i dublji.

Možemo započeti od pomirenja, za koje mnogi smatraju kako bi i samu njegovu mogućnost postupak lustracije uništio. Voljela bih znati o čemu ljudi koji zastupaju tu tezu doista razmišljaju. Jer, s kim bi se to i tko trebao miriti, bez lustracije?

Očekuje li se od nas da se od srca rukujemo ili toplo grlimo s ljudima koji su skrivili smrt naših najbližih, a danas žive kao poštovani i cijenjeni ljudi, nikada kažnjeni za ono što su uradili?

Čovjek se treba pomiriti, to svakako. I treba praštati. No, praštanje je osobni čin. A preuzimanje odgovornosti za počinjena nedjela nešto sasvim drugo.

Imali smo svi prilike vidjeti što nam je donijelo to posljednje kvazi pomirenje. Uz sve ostalo, dobili smo na vlasti iste likove koji su ovaj naš narod desetljećima proganjali i ubijali. Nekako mi to pomirenje ne liči na stvarno pomirenje, nego na hrpu komunističkih interesa koji su pronašli način da nikada ne odgovaraju za svoja zlodjela. I da još k tome i dalje kroje sudbinu hrvatskog naroda.

Pomirenje mora biti iskreno, stvarno. Da bi mogli ići dalje i graditi na čvrstim temeljima, a ne na kulama od pijeska. To treba biti nešto trajno, pošteno i od srca.

A takvu mogućnost ne vidim, sve dok s jedne strane imamo ubojice koji nekažnjeno šetaju i usput upravljaju državom, a s druge preživjele žrtve njihovih progona, koji to sve promatraju, sa sspoznajom da za njih nikada ne će biti pravde. Sve dok nam drug Mesić s funkcije predsjednika države objašnjava kako je Bleiburg bio razumljiv čin osвете, a drug Fumić, čovjek koji je stotine nevinih, Hrvata poslao u tamnice iz kojih se mnogi nisu vratili, nastoji Katoličkoj crkvi natovariti sva moguća nedjela, dok se istovremeno o njegovim nedjelima ne smije govoriti.

Vjeruje li itko da je pomirenje moguće pod takvim okolnostima, ili ima osobni interes da u to vjeruje, ili je jako naivan.

Što se pomirenja tiče, lustraciju vidim kao nešto što bi nas doista moglo ujediniti i konačno pomiriti. Ne onako, tuđmanovski, nego onako kako treba biti. Iskreno.

Nadalje, imamo i gospodarske razloge za lustraciju.

Do kada ćemo gledati kako nam stara komunistička garda, potpomognuta svojim potomcima, uništava i rasprodaje zemlju, za koju su toliki dali svoje živote? Po onom dobrom starom komunističkom sustavu, kako su članovi partije ipak jednaki od ostalih jednakih, pa im prema tome i pripada daleko više nego onima koji s partijom

nikada nisu imali nikakve veze.

Mnogi se od nas sjećaju kako je to izgledalo u komunizmu, koji se onda, za razliku od ovoga danas, bar tako i zvao.

Visoka rukovodeća mjesta, ne samo u Vladi, nego u poduzećima i ustanovama od sveopćeg interesa, dobivali su se po partijskom ključu. Pri tome nije bilo ni malo bitno je li netko sposoban za tako odgovorni posao ili ne. Dovoljno je bilo da je npr. sin ili kćer palog borca, ili istaknuti član KP. Ako se pri tome nije znao pošteno ni potpisati, to nikako nije bio odlučujući faktor pri imenovanju.

A ako malo pogledamo današnje visoko pozicionirane direktore, ministre, te čak i one na mnogo nižim, ali također vrlo bitnim funkcijama, među njima ćemo naći ogroman broj upravo takvih. Preobučenih komunista, koji su svoj položaj zaslužili borbom svoga oca ili djeda na Neretvi ili Sutjesci, ali pojma nemaju što bi to trebalo raditi za dobrobit naše zemlje. Kada je u pitanju njihov džep, onda to znaju jako dobro, naravno.

Pokazalo se da su zemlje koje su izvršili lustraciju ostvarile ogroman gospodarski napredak. Zato, što su se skupa s lustriranim osobama riješile i komunističkog sustava, te su bile u stanju na ključna mjesta postaviti pametne, obrazovane i odgovorne ljude, koji istina nikada nisu bili partijski funkcionari, ali zato imaju znanja, sposobnosti i volje da rade najbolje za svoju zemlju.

Uz sve resurse kojima Hrvatska raspolaže, s takvim ljudima, danas ne bi bili u situaciji da

svaki drugi dan slušamo vladajuću garnituru kako nam objašnjava da su dobra vremena daleko iza nas i da se trebamo pripremiti za težak život.

Dakle, i zato lustracija. Za našu bolju, sigurniju budućnost, gdje prekapanje po kontejnerima za smeće ne će biti naša svakodnevnica.

I ponovno, zašto lustracijski pokret?

Pa, zato što je iluzorno očekivati od ljudi da lustriraju sami sebe. Da bi se lustracija ostvarila, mora postojati volja naroda i sluh vladajuće strukture.

Volja naroda postoji, ali se treba glasno izreći. Tako, da ta volja bude savršeno jasna i ne ostavi prostora za bilo kakva druga

tumačenja, izuzev nužne potrebe za lustracijom.

Što se tiče sluha onih na vlasti, vjerujem da oslušuju. Ali ne zato da bi eventualno uvažili volju naroda, nego da bi spriječili da se ista provede u djelo. Jer, oni su zabrinuti za svoju budućnost, ne za tamo neki hrvatski narod. Lustracija bi za veliki dio njih značila silazak s vlasti, čime bi se izgubila daljnja mogućnost za krađe, pronevje-re, mito i korupciju. Izgubili bi moć. Onu istu moć koja ih štiti već godinama, koja im dopušta da upravljaju državom protiv čijeg su se nastanka prvo borili godinama na raznoraznim funkcijama KP, a onda preko noći postali veliki Hrvati kada su shvatili da će im to garantirati daljnji ostanak na vlasti.

Naše je ustavom zajamčeno pravo da tražimo promjene. Na demokratski način, naravno. Iskoristimo to pravo. Riješimo se bezvoljnosti i apatije, mišljenja da se nikada ništa ne će promijeniti, te da se zato i ne isplati boriti za nešto bolje.

Sve ovisi samo i isključivo o nama. O tome hoćemo li plakati u potaji prijateljima na ramenu, ili ćemo to svoje pravo iskoristiti te zahtijevati promjene u ovoj zemlji, s ciljem da ju učinimo boljom. Onakvom, kakva je trebala biti, onakvom, kakvu su je sanjali oni koji su za nju dali živote.

I zato, DA za lustraciju i DA za lustracijski pokret.

GRADAC I PILE NEKAD, DUBROVNIK I ZAMIŠLJENE TABLE

Đivo Bašić, Dubrovnik

Lao-Tse (rođ. 604. pr. n. e.) je svojevremeno rekao:

"Ako se narod ne plaši smrti, kako je moguće plašiti ga njome?"

Ako postignemo da se narod boji smrti, a mi prijestupnika može-

mo uhvatiti i kazniti, tko će grijешiti? Jer ono što se oduzima time se uvećava, a tamo gdje se dodaje tamo se smanjuje".

Ne vidim ništa plemenito u pljački kojom se stječe ta "plemenitost". Mislim da će se za procese kao što je bolonjski pokazati da je bolje da nikad nisu ni bili u zametku ili planu nekog od procesa. Takvi procesi će na bezobrazno i bezobzirno skup način samo gušiti (što je najgora, birokratski će kontrolirati) napredak znanosti čiju blagodat i tečevine ne uživa većina stanovnika svijeta, što je katastrofalna grješka koju će ovaj svijet u budućnosti vjerojatno platiti cijenom postojanja.

Mlada Kinezica koja radi najmanje 12 sati na dan u tekstilnoj in-

dustriji za "protuvrijednost" od nekoliko dolara nada se da će jednog dana uštedjeti i pohađati više škole, te je ta (lažna) nada cijeli jedan mali svijet njezine svrhe postojanja. Sve dok ona nema, netko drugi ima previše. Kada bi na cijeli ikad postojeći svijet precizno (podatkovno) utvrđenih ekonomija primijenili teoriju determinističkog kaosa, vidjeli bi zapravo da u povijesti uvijek netko nema zato da bi drugi imao.

Postoje krugovi utjecaja koji zadiru jedni u druge, a na sjećanjima (stra)davaju sudbine ljudi. Takvu krutost ili doslovnost ne moramo uvidjeti ili shvatiti odmah, možemo rafinirano razglabati o njoj na gusto i rijetko ispisanim stranicama ili u ispričanim pričicama, ali svi smo ne-

nekako u vremenu u kojem, pokažemo li mu zube ili ne, prije ili kasnije svakako selimo "na drugi svijet". Tu nespokojno leži rudimentarna ljudska povezanost činjenicom da svijet ne valja i da upravo zato postoji: da bi se popravljao i usavršavao (po)sredstvom duha).

Da je kojim slučajem Kina bila kolonijalna sila i - recimo to slobodno jezikom place - veliki pljačkaš svijeta, kao što je to bilo Ujedinjeno Kraljevstvo stvarno Velike Britanije, danas bi službeni jezik svijeta bio kineski.

Baš se pitam da li tu "službenost" engleskog jezika priznaje većinsko stanovništvo - Sjeverne Irske! Kada bi u Belfastu na glavnom trgu glasno uzviknuli: "Živio engleski jezik!", možda bi vam doletilo štogod u glavu. Da ste to izrekli za hrvatski jezik na Jelačić-trgu u Zagrebu tijekom komunističkog doba, vjerojatno bi završili u zatvoru, iako su i udba-ispitivači više-manje govorili tim jezikom ili ga barem razumijeli, ali svejedno na bezuman i nerazumljiv način, kao što "razumiju" blagodat nezasluženi penzija, dok su nekad hladnokrvno ubijali domoljube u inozemstvu. Netko će se možda, lao-tseovski u pitanju dajući odgovor, zapitati:

"Zašto vikati, ako je sve u redu?"

Eto, studenti diljem RH i u Dubrovniku (na Pilama) su 7. svibnja garycooperovski prosvjedovali ("točno u podne") protiv nakaradno loše, potpuno promašene i ikakve primjene bolonjskog procesa, te da bi trebalo ukloniti tablu na ulazu u Dubrovnik na kojoj piše da je ovo sveučilišni grad. To me podsjetilo na neke druge (imaginarne) table. Kada bi trebalo postaviti jednu za cijeli svijet, zbog mnogobrojnošću zvijezda potencijalnih posjetite-

lja, trebala bi glasiti:

"Dobro došli na svijet koji ne valja. Ako vidite da će vas manjinom svijeta demokratski izabrani vlastodršci dočekati s osmijehom, ne dajte se zavarati. To je njihova profesionalna deformacija face. Lagale vas takve laži kao što ste vi (ili oni) lagali, lažete ili ćete nas tek lagati".

Josip Bersa, Dubrovačke slike i prilike 1800.-1880., (Pretisak), Nakladni Zavod Hrvatski Zapisnik, Hannover - Čakovec, 2002, str. 7-9, 20, između ostalog, kaže:

"...Sam Gradac drukčije je izgledao. Na vrhu toga brijega... diže se veliki mramorni križ. Na vrh se uspinje uska putanja, uzduž koje je čvrsta pradjedovska vjera podigla dvanaest malih kapelica; u svakoj je naslikan po jedan prizor Kristove muke. ...Mramorni križ i kalvarije past će kao žrtva rusko-crnogorskog bijesa. ...Na Pilama župna je crkva Sv. Andrije i župnik je čestiti Dum Ivo Lupi, koji će u francuskim tamnicama ispaštati svoju odanost domovini... Od Donjih Pila do Gornjih... Zapadno od puta, koji će Marmont prokrčiti, da spoji grad s Gružom... Tu su se još poznavale jame, u kojima je Republika nekad lijevala svoje brončane to-

pove. Gdje je bila Birimišina kafana, sada kafana 'Dubravka', bila je neka kućarica, koju su zvali Kabana, i do nje pola porušena kuća nekog Tadije kamenara.

Kabana je bila sklonište vjernih Lastovčana, koji su u jeseni, naoružani ronkama (sulicama), pazili da se u grad ne unosi

inozemno vino. ...Dubrovčanin Brnja Kaboga, koji je još za Republike stupio u inozemnu službu i kasnije postao ženijskim generalom, mnogo se staraše oko uljepšavanja Brsalja; on je uredio tu ravnicu, dao načiniti malu okruglu česmicu, koja još postoji, i posaditi lijepe redove dudova uzduž ceste od gradskoga mosta do Jamina... Prostor pred gradskim mostom bio je ispunjen kućaricama i vrtom Giorgieva dvorca, koji je kasnije služio svakojakim svrhama. ...Naposlijetku Austrija udari na most tablu, na kojoj je pisalo, da je to grad Dubrovnik, da pripada općini dubrovačkoj, da je čest kotara dubrovačkog. Netko reče dobro: Doista, da ne piše, da je ovo Dubrovnik, ne bih ga danas poznao".

SPOZNAJOM ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar

Znanje otkriva istinu, ali čovjek na hrvatskim prostorima zbog poticanja na spoznaju radi istine u srazu je s neznanjem, tj. nečovjekom. Uglavnom, vlastodršci nisu skloni učiti ili se zadovoljavaju kvazi spoznajom, što se ponavlja kroz povijest u Hrvatskoj. Za takve ljude je neophodna lustracija, jer nisu samokritični pri uzimanju velikih dužnosti nerazmjerno njihovoj spoznaji, a što se uvijek s takvima negativno odražavalo kroz povijest na hrvatskim prostorima.

Znaju svi!? Tko zna ne griješi, dok tko manje zna, više je kategoričan.

U stvarnosti onaj tko ne zna stvara nered, obično takvi kao vladari pomoću straha zabranjuju slobodu mišljenja. Dakle, znanje se treba cijeniti zbog istine u jednoj zajednici, radi općeg dobra, što sačini zajednicu uzornom, a što će potaći i pomoći buduće generacije. Stoga svom ozbiljnošću treba ukazivati u zajednici na budnost i angažiranje, jer divljaci dok lutaju s malo znanja – praznih torba, lako požele tuđe ognjište, misle da je sila pravda.

Kako izvoru života tako i spoznaji nema kraja, a patnja je odraz stvorenih razloga što proturječi životu. Treba spoznati, dok generacije prolaze, da je život vječan, dakle čovjek treba ulagati u beskonačan život kao smisao. Ne smije se umisliti da je rješenje egoistički uzeti dužnost bez odgovornosti, jer sofističke konstrukcije zla vode konačnom, tj. smrti. Neznanje ne može biti garancija – život ne prihvaća varku kao smisao, ne

prihvaća manji argument za veći. Kako su sofistički stari Grci učili Etrušćane, a Etrušćani Rimljane tako su svi propali zbog lukavosti, a ne mudrosti koja pripada čovjeku, koji zastupa život i ne umire. Jedan narod po spoznaji traje kao i život, ako živi skladno trajat će dok svjedoči o dobru tj. životu. Dakle, iz neznanja dekadentni ne će istinu po cijenu vlastite djece, a bez istine zajednicu zahvaća tragično kada ne će obraćeništvo već smrt. Život u Hrvatskoj svjedoči kako spoznaja Hrvata nije adekvatna zadovoljstvu i dostojanstvu kakvo priliči čovjeku. Dakle, Hrvati trebaju učiti a ne očajavati, učiti a ne improvizirati iskonska pravila – uvjete života. Život kao najveće dobro može se tek po spoznaji cijeniti i poštovati. Dakle, ukoliko nema spoznaje obično čovjek ne istraje, stane, tek ustajući, kretanjem čovjek čovjeka može poticati, razmjerno koliko koristi duhovne moći utoliko može biti kategoričan, jer kvalitetom od pet posto ne može se kategorički postavljati sto posto. Dakle, realnost je odraz adekvatnog znanja, kako pojedinac vidi realnost. Tako i toliko jedna osoba poima bitno i živi u skladu – dok demonstrira za život i traje na Zemlji prema beskonačnom. Spoznaja na Zemlji je svijetlost na putu čovjeku u vlastitoj zajednici radi zadovoljstva, adekvatno kako živi. Dok stvoritelj iz ljubavi nudi bezrezervnu snagu i podršku, tko zna spozna da nema razloga čovjek čovjeka iscrpljivati. U međuljudskim odnosima čovjek čovjeka treba poticati i boriti se protiv zla. Istina kakva bila odraz je poklapanja misli sa stvarnošću, što čini vlastito angažiranje – ponašanja uopće dok se čovjek

stavlja u službu vlastite zajednice. Kao odraz stvorenih razloga, čovjek dalje određuje sebe, što je posljedica načina življenja. Dakle, čovjek s razlogom gubi i dobiva: dok redom skuplja i jača, neredom čovjek rasipa i slabi. Budući da se inverzijom materiji daje prednost u odnosu na duhovno, u Hrvatskoj moderno materijalno šarenilo osvaja Hrvate, na kraju koliko god se iscrpljivali nebitnim, velika većina nema dovoljno sredstava za golu egzistenciju, jer ne će zarađivati, skupljati, već neuredno, bez rada, materijalna bogatstva žele dobiti na neljudski način, a što su naučili od svojih pretpostavljenih kao uzora kod kojih su uočili jahte, avione, totalnu perversiju. Zna se da je najveća vrlina i mana čovjeka što se može naviknuti kako na dobro tako i na zlo, naročito narodi s manjom spoznajom.

"Ako neki narod očekuje da u civiliziranom stanju može biti slobodan, ali neobrazovan, onda očekuje nešto čega nikada nije bilo i čega nikada ne će biti." (Thomas Jefferson, 1816.)

Dakle, potrebni su učitelji – a njih treba zadržati, a ne protjerati iz vlastite zemlje, s obzirom da je jezik rad duha zajednice – znanje se prenosi na vlastitom jeziku. Nerazumni vladari obično progone intelektualce zbog kritike kao opoziciju, a ne shvaćaju da su to zapravo savjeti. Na primjer u Hrvatskoj intelektualci su destimulirani, nisu zaštićeni od strane institucija, naprotiv perfidno ih se napada i progoni. Da je to istina pokazuje i statistika u kolikom broju i danas emigriraju, dakle, vlast nije svjesna i

nema razumijevanja za takve ljude, iz neznanja vrši pritisak, i nakon 15 godina samostalnosti – ovom narodu ruši se samopouzdanje – nema osmjeha na licu. Dakle, život i dobro se zaštićuju po uvjetima, a ne demagogiji kao otrovu. Angažiranjem već sutra čovjek će samokritikom ocijeniti i procijeniti da je pravedno zaslužio koliko osvijetli mračne dijelove gdje obitava. Na putu osvjetljavanja svojim varkama i spletkama, uvi-

jek se grubo materijalističko suprotstavlja čovjeku. Ta mračna strana zapravo je neznanje i kao takvo bori se protiv dobra, a od argumenata samo ima privid kojim obmanjuje svjetovne oči i gura u beznađa. Tako čovjek sebe razapinje i muči što je zapravo razapinjanje istine preko Jude. Prekomjerna želja za materijalnim i iscrpljuje čovjeka po čovjeku i toliko je tragično sablasna kroz stoljeća, što i Shakespeare u svom djelu "Mletački

trgovac" pokazuje.

Opominju i uče svi produhovljeni pojedinci kao učitelji kako je sreća htjeti raditi i toliko zaraditi, mjesto glasovati za one koji će "dati", a ne učiti sebe i tako poticati svoj narod. Jednom narodu ne može se dati, niti je potrebno, već ga treba poticati da zna raditi i zaraditi u skladu sa životom.

MASOVNO POKRŠTAVANJE MUSLIMANA

Rudi Tomić, Kanada

Svake godine oko šest milijuna muslimana konvertira na kršćanstvo; a to predstavlja 667 svakog sata ili 16.000 dnevno.

Ovogodišnje Uskrsno slavlje, koje je predvodio papa Benedikt XVI. u crkvi Sv. Petra u Vatikanu, ne samo što je bilo veličanstveno radi proslave Uskrsnuća Isusa Krista, najvećeg blagdana katoličke vjere, nego je pred javnošću cijelog svijeta izišao konvertit s islama u katoličku vjeru, jedan ugledni novinar. Obraćnik, čovjek koji je prihvatio nauku koju je prije pobijao, bio je Magdi Allam, poznati žurnalista u Italiji. Allam je rođeni Egipćanin i njegovo pokrštenje potreslo je mnoge kršćane i muslimane u svijetu.

Međutim, za mnoge koji su upućeni u zbivanja u katoličkoj vjeri, ovo uskrsno obraćenje, odnosno krštenje Allama samo je još jedan dokaz koliko su uvjerljive Isusove riječi: "Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svjetlost života." (Iv. 8, 12).

Stoga ću ovdje priopćiti neke či-

njenice u svezi pokrštavanja muslimana u svijetu, kako ovaj događaj - krštenje Magdi Cristiano Allam, nije jedinstveni slušaj, mada je riječ o čovjeku koji je veoma poznat u svjetskim medijima.

lednici kao Robert Novak, Patrick Buchanan, Frank Moris, Fr. John T. Zuhlsdorf i drugi, ima excellent reputaciju i može se povjerovati u vjerodostojnost sadržaja koji se odnose na Katoličku vjeru i Crkvu.

Jedan od najuglednijih katoličkih tjednika u Americi, The Wanderer, koji se tiska u St. Paul, Mannesoti od 1867. godine, i u kojem surađuju mnogi javni ug-

urednik The Wanderer, Paul Likoudis, u travanjskom broju (Vol. 141, No. 14, 3. IV 2008.) donosi slijedeće podatke o masovnom pokrštavanju muslimana:

"Allamovo obraćanje nije jedinstveno. Muslimani, uz velika alarimiranja imama i njihovi državnih tirana, odriču se islama u milijunima. Web stranica WikiIslam objavila je na stotine prominentnih imena muslimana, znanstvenika, političara, umjetnika, pisaca, glazbenika, i k tome još i bivših terorista iz islamskog svijeta koji su napustili islam i prešli na kršćanstvo, većinom u anglikanske verzije. Mnogi su također našli put u Katoličku crkvu. U Francuskoj svake godine od 15.000 muslimana konvertira na kršćanstvo, 10.000 pređe u Katoličku crkvu (...)

"Različita izvješća pokazuju da u Engleskoj oko 200.000 muslimana konvertira na kršćanstvo u posljednjih nekoliko godina.; u Rusiji, Interfax je priopćio da su 2005. godine 2,5 milijuna muslimana konvertirali na pravoslavlje: 50.000 muslimana u Iranu konvertiralo je na kršćanstvo u posljednje dvije godine; u Maleziji više od 200.000 već su konvertiti; Godine 2004. u Turskoj 35.000 prešlo je iz islama na kršćanstvo; u Kyrgyzstanu – većinskoj muslimanskoj državi od pet milijuna stanovnika – konvertiralo je na kršćanstvo u posljednje tri godine 100.000 muslimana; u Indoneziji, u prosjeku svake godine oko 10.000 muslimana konvertira na kršćanstvo. Prema podacima objavljenim u evangelističkom Charisma magazinu, više je muslimana konvertiralo na kršćanstvo u posljednja dva desetljeća nego u cijeloj povijesti.

Arapska TV postaje Al Jazeera objavila je u 2003. kako svake godine oko šest milijuna muslimana konvertira na kršćanstvo; a to predstavlja 667 svakog sata ili 16.000 dnevno."

Kada se uzmu u obzir ove sta-

tistike, koje su dobro poznate imamima i državnicima u islamskim zemljama, onda možemo donekle ustanoviti uzroke mržnje muslimanskih vjerskih i državnih poglavara na kršćanski Zapad.

Deacon Bill Crane, analizirajući iznesene statističke podatke u The Wandereru osvrnuo se i na zbivanja u ranijim vremenima u muslimanskim zemljama, u koje su odlazili mnogi misionari i objavljivali svoje dojmove, među kojima je veliki broj onih koji su izgubili svoje živote, mučki ubijani zbog isticanja Isusovih riječi.

Deacon piše u biltenu Holy Eucharist Apostolate (VI. XXI, No. 1, 2008.) o biskupu Fulton J. Sheenu, i njegovom osvrtu o Marija i Islam, koju je još 1950. godine napisao: "Današnja mržnja muslimanskih država protiv Zapada ustvari je mržnja na kršćanstvo kao vjeru. Iako to mnogi državnici nisu uzeli u obzir, ali postoji velika opasnost da trenutačna snaga Islama može biti opasnost koja će uzdrmati Zapad, koji je nositelj kršćanstva, i biti anti-kršćanska svjetska sila."

Međutim, ima i drugih pokazatelja koji ukazuju da će muslimanstvo, umjesto anti-kršćanstva biti vremenom konvertit na kršćanstvo, možda prije nego to misle i neki misionari u svijetu.

Francis Johnson u svojoj knjizi Fatima The Gret Sign (Fatima je veliki znak) u kojoj iznosi detaljne dokaze o hodočasnici- ma iz Afrike i Azije koji su sa sobom odnijeli kipove Fatimske Gospe:

„Iz cijele Afrike i Azije milijuni vjernika štuju kip i uče poruke Naš Gospe - 'Plan mira iz Neba'. Muslimani, budisti, hindusi i sikhi su stvarno entuzijasti.

Muslimani, koji imaju veliku odanost Našoj Gospi i priznaju da je bezgrešno začeta, bili su izazvani činjenicom da se je Marija ukazala baš u Fatimi, što je ime Muhamedove najdraže kći, za koju proroci drže da je poslije Gospe najznačajnija žena u Nebu.

U Zanzibaru, muslimanski sultan stavio je vijenac cvijeća pod noge kipa, dok je muslimanski poglavar Ismaeli plemena u Monzabique stavio zlatnu ogrlicu oko vrata na kipu s riječima: 'Hvala Ti, Naša Gospe iz Fatime za sve što si iz ljubavi učinila za Afriku. Mi Te slavimo zajedno sa Svemogućim Alahom.' Kad su hodočasnici s kipom Djevice došli u Kenyau, poglavica Mau Mau odvažno je postao konvertit. Nakon prelaska Arabijskog zaljeva hodočasnici s kipom Djevice došli su u Indiju, gdje je istog dana bio zaustavljen krvavi građanski rat između muslimana i hindusa i po-

čeli su razgovori o uspostavi mira.“

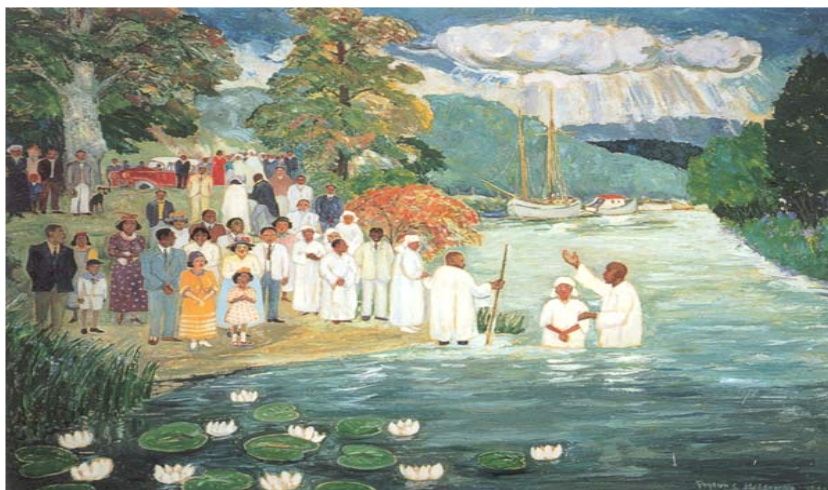
Johnston je u svojoj knjizi također citirao i Pro-Nucio Apostolic za Siriju, koji je u Damasku 1977. rekao "Fatima je obožavano ime kod muslimana. To je bilo ime kćerke proroka Muhameda, te zbog toga imaju simpatije za Našu Gospu iz Fatime. Također potaknuti su Kuranom da iskazuju odanost Blaženoj Djevici, Stina Miriam, kako je zovu...“

The Wandereru u nastavku donosi odlomak iz pisma kojeg je Allam napisao nakon što je primio krštenje od pape Benedikta XVI., gdje među ostalim kaže, da je Benedikt s njegovim krštenjem „poslao izričitu i odlučnu poruku Crkve, koja je sve do sada bila oprezna u pokrštavanju muslimana, suzdržavajući se od objave o pridobivanju novih pristaša u zemljama koje su većinski muslimanske i stoga su šutjeli o stvarnim preobraćanjima u kršćanstvo. Od straha! Od straha, zato što nisu bili u stanju zaštititi konvertite od progona i smrtnih kazna, te i od bojazni za odmazdu nad kršćanima koji žive u islamskim državama. Dakle, danas je Benedikt XVI. s ovim činom posvjedočio i poručio da se moraju osloboditi straha i da se ne boje promicati istinu o Isusu, pa i u muslimanskim zemljama.“ Nitko ne užije svjetiljku da je pokrije posudom ili stavi pod postelju, nego je stavlja na svijećnjak da oni koji ulaze vide svjetlost (Lk. 8, 16).

U osvrtu Likoudis citira kolumnistu „Sprenglera“ koji piše za online AsiaTime o slučaju Allam i njegove testimonijalne poruke nakon što je primio krštenje od Pape: „Benedikt XVI. jedini je od lidera u kršćanskom svijetu koji dovodi u pitanje islam kao

vjeru, kao što je to već učinio i u rujnu 2006. na predavanju u Regensburgu. (...) Gdje će Papa stati sa sandalom na zemlju u ovom novom vjerskom ratu? Iz redova muslimana evidentno je da je Magdi Allam jedan ugledni konvertit, koji je na velikom glasu. Ako se Crkva bude borila za zaštitu konvertita onda će oni izaći iz kutaka i skrovišta muslimanskih zajednica u Europi...“

Likoudis u svojim daljnjim razmišljanjima ističe kako „današnji Europljani priječe stapanje (melting pot) s invazijom barbara koji su zamijenili izumrle naselejenike Rimskog carstva. Sposobnost katoličke crkve bila je u tome što ih je apsorbirala. Ako Benedikt XVI. može prihvatiti konvertite kao novi val najezde iz Sjeverne Afrike i Bliskog Istoka, povijest će ga postaviti ravnog s velikanima, utemeljiteljima monističkog reda, koji će nositi njegovo ime.“

Kakve će posljedice biti od evangeliziranja muslimana teško je predvidjeti, jer će to ovisiti o svakoj duši i njenoj bliskosti s Bogom. Likoudisov zaključak je: Globalni program rada neće biti isti, ne zbog zasluga državnih institucija ili svjetskog kićenja s ljudskom inteligencijom, nego zaslugom duše svakog čovjeka. Benediktov Regensbu-

rgov izazov islamu sada je demokratsko obračunavanje između Zapada i Muslimanskog svijeta, i ništa više neće biti kako je bilo.“

Ove se preinake vjerskih uvjerenja i nauka događaju ne zbog izravnog učenja i utjecaja katoličanstva, niti zbog Crkve, nego upravo zbog muslimanske odanosti i dubokog štovanja Majke Božje. Stoga imami i efendije, kao i čelnici, prinčevi i kraljevi islamskih zemalja trebaju shvatiti da se uz svu njihovu ovu zemaljsku moć i snagu ne mogu se suprotstaviti, niti zaustaviti konvertite, jer to nije u ljudskoj moći – to je Božji dar po zagovoru Blažene Djevice Marije, Fatimske Gospe. Narodi će hodati u svjetlosti njegovo, a kraljevi zemaljski u nj donositi slavu svoju (Otk 21, 24).

Ovu bismo poruku posebno naglasili Reisu-l-ulemi Mustafi efendiji Ceriću, i drugim imamima u Bosni i Hercegovini, da zbog osipanja njihovih vjerskih pristaša nisu krivi Hrvati, posebice nije kriva Crkva u Hrvata, nego je za to samo i jedino odgovorna njihova štovateljica Stine Miriam, Blažena Djevica Marija.

NAJMANJE DESET TISUĆA HRVATSKE DJECE UMRLO JE ZBOG MESIĆEVE SUROVE I SIROTIMJSKE POLITIKE

Branko Stojković, Bjelovar

Dva predsjednička mandata

Naličje te mračne vladavine, čija je osmogodišnja uprava Hrvatsku, tj. njezine građane pretvorila u veliku sirotinju. Iza toga je ostala pustoš apokaliptičkih razmjera. Mesić je odgovoran za ovakvu vrstu holokausta nad Hrvatima. Domaći natalitet slabi, kraj milijun i dvjesto pedeset tisuća invalida i umirovljenika. Taj je presedan političkog terora, koji je prerastao u uništavanje svih hrvatskih vrijednosti.

Jugo diktatura Stipe Mesića i poludjeli Hrvati

Ne zna se koji je već po redu (broj) sindroma bačen na narod. U ustajaloj vlasti već devetnaest godina sudjeluju isti politički ljudi. Oni su stvorili nezaposlenost, manipulacije, krađe, korupciju, neznanje... Povratak crvenih nemani: režimski sustav počeo je proganjati i zatvarati građane. Demokracija je u Hrvatskoj izdana, a izbori su postali prijevara i farsa. Od stoljeća VII. Hrvatska nije imala ovako loše i nakaradne vladare.

Dignimo se (odmah) i spasimo našu Hrvatsku

Cijelo Mesićevo i Sanaderovo djelovanje je krivotvorina. Mnogi se pitaju kuda naša država ide i zašto nacionalni interesi sve više i više propadaju. Hrvatskom narodu je dosta Mesićevog zla, kaosa i hegmonije. Sada se počinje voditi žestoka bitka za bolju i vjerodostojniju Hrvatsku. Mi živimo pod pritis-

kom zastrašivanja, gdje postoji realna opasnost da sve propadne do kraja, ili bolje rečeno da nestane jedan cijeli narod.

Kakva je to država u kojoj radnici ne primaju plaću

Država se zadužuje kod bana. U hrvatskim zatvorima je pobuna (Lepoglava i Remetinec). Činjenica je da nedostatak financijskih sredstava ne opravdava kršenja ljudskih prava zatvorenika. Oni imaju pravo na adekvatnu prehranu i zdravstvenu zaštitu. Mali ljudi se zatvaraju, dok se veliki kriminalci šire, a „državna vlast“ ih štiti besramno. Dok su oni bogati i sretni koji ne bi trebali biti, godinama građani zapadaju u tešku egzistencijalnu krizu, jer sama je činjenica da žive sve teže.

Mesićev režim uništava Hrvate

I da dr. Franjo Tuđman nije napravio ono što je napravio, bilo bi

bolje. On je htio hrvatsku onakvu kakvu je sebi zamislio. Da bi potom (poslije) na njegovo mjesto došao Stjepan Mesić, „stršljen“ koji bode sve oko sebe. I njega istina, rad i znanje ne zanima. Nikada u Hrvatskoj nije bilo (ne)ljudskije nego danas. Oni ljudi koji nemaju posao, a ni država (ovakva) im ništa ne omogućava – oni su otpisani.

Sve koje Mesić proganja – hrvatski su velikani

U Hrvatskoj se vodi pravi rat poslije Domovinskog rata. Hrvatska se mora sad braniti i obraniti više nego ikada. Bio sam zapanjen i zaprepašten drskošću izrečenih laži u javnim priopćenjima ove monstruoze vlasti. Za mene (osobno) su svi proganjani ljudi od Mesićevog režima „Hrvatski velikani“. Dokaz je stanje u hrvatskim zatvorima i krah zatvorskih sustava.

Stalno isticanje laži i njene obrane

Prava zbilja je kad u emisiji „Otvoreno“ na HTV-u Jurica Malčić, pučki pravobranitelj kaže, odnosno otkriva sliku: „Treba očekivati još veći priliv zatvorenika zbog pooštrenih zakonskih mjera“. Da je više istine u hrvatskim medijima, dakako da bi stanje u Hrvatskoj bilo bolje. Uništava se sve što svjedoči povijesno korijenje jednog naroda. Zato što smo zavedeni dezinformacijama – od jednog grješnog čovjeka Mesića, koji nas vuče sve u propast. Mesić je u Hrvatskoj postao vrhovni buržuj.

ŠTA TO BI S ATEISTIMA?

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Na robiji, u kazamatima Stare Gradiške, politički sužnji su, uoči Titovog rođendana, jedan drugom pružali ruku sućuti, uz riječi: Ako si doušnik, sretan ti Božić...

Najprije, ne će biti lako (pre) kvalificirati Aleksandra Durmana u prekršitelja Jožine vjere, jer je on poistovijetio Hefasta s Hermesom i dao mu atribute koje nema. Hefast je, naime, bio božanstvo stada i prolaznika, a Hefajst božanstvo tame, podzemlja i zaštitnik kovača i raspaljivača vatre.

Ove Godine Gospodnje, točno onih dana, kad je izaslanstvo Hrvatske vojske u Lurdu pjevalo i sviralo u čast Kraljice Mira, u Kumrofcu je proslavljan 'badnjak' šepavog božanstva prevratnika, odmetnika, rušitelja i mitomana, te bivših antiteista - Jože Broza, detto Tito. No, u općoj konfuziji oko poganskih bogova, Durman je Hermesa nazvao 'šepavim bogom', a o Hefajstu nije ni riječi rekao: očito on nije helenist. Ili se pravi da nije. Vražja posla.

Kad je, u Londonu, u siječnju 1980, zasjedao III Sabor HNV-a, na naslovnoj stranici britanskog dnevnika "The Independent" čitali smo najnovije izvješće liječničkog konzilija na Brdu kod Kranja, gdje su Slovenci pilali Titovu lijevu nogu: "Left leg emputedet". Tada mi je iskrsla u sjećanju ona pjesma Majakovskog "Lijevi marš", koja završava stihovima: 'Tko to desnom korača, lijeva, lijeva, lijeva!'.

Ono je istina da je Staljin još 1948 izbacio Tita iz ljevičara i proglasio ga - fašistom. Pa kad

dvolični gadovi pljuju po fašistima - oni to čine u Titovo ime. Pa daj ti budi (psiho)analitičar te shvati onu Kalajićevu 'Teoriju ogledala', u kojem se sve što je naoposum vidi kao naopako. Et vice versa.

No, Ako bi se Durman pročitao u Kalajićevu ogledalu, onda bi Hermes zauzeo Hefajstovo mjesto i ulogu, a tada bi i neopoganski badnjak čekanja povratka umrlog sa štulama, da tok Save okrene naopako i dokrajči svoj projekt o 'odumiranju države', uz horsko pjevanje: 'I napred, drugovi, nek Tito živi, kličimo zajedno - selo i grad!' - ipak moglo i racionalno shvatiti: Jožin otac Franjo, poznat kao velika pijanica bio je, prema Macleanu Fitzroyu, njegovom biografu - kovač. Kovao je najviše konjske potkovice u obliku slova U, koje, u narodnom vjetrovanju važi kao - donositelj sreće. Sad u Kumrofcu nema ni konja ni kovača potkova. Jesmo li time uznapredovali? Ma kakvi! Jer, u ogledalu kad ideš nazad, dobiješ dojam da napreduješ.

N.B. Joža je postao napredniji od svog tateka: naučio je lopovski zanat - kako se prave brave. Kako bi ih mogao otvarati iznutra i u logorima zabraviti one koji ne će da pjevaju onu: 'Tito je maršal, tito je genije...'

No, zbilju nastranu jer je ona opasnija u ovom obratu od vražje šale, sad kad u našoj Domovini znamo da vjernici mogu slobodno ispovjedati svoju vjeru i to u raznim jednobozničkim pa i visebožničkim vjerskim skupinama, pojavi se i ova nova vjera - "titosinkrazija", koju vjerojatno ne će priznati ni jednoboznici ni mnogoboznici, jer je ona protiv

svih, budući da ne priznaje ikog drugog boga osim - JBT. Nešto kao: Tko će pravo, tko će krivo, mi hoćemo - kolektivo!

Titosinkrazija je jednobožačka neopoganska doktrina praznovjerja. Vjernici te vjere su određeni svi doskorašnji antiteisti.

PITANJE: Ima li još u našoj Domovinu pravih ateista? Onih koji ne dopuštaju nikome da ih prisiljava da budu išta drugo od onoga što oni jesu, a u to ime tolerantni su prema svim drugim pripadnicima raznih vjera: ne diraj me - ne diram te! No, zanimljivo je kako se još nitko od njih nije javio da se distancira od obožavanja - kumira kod Hefajstove kovačnice potkova. U Kumrofcu!

GADNO PITANJE: Budući da su Beograđani i dalje vlasnici Titove dvije mumije (prvu samo lijeve noge, a druge bez lijeve noge, što zna i Rajko Nogo, koji ispjeva onaj barbarogeni stih: 'Pucali smo ravno u srce Evrope!' i ni danas ga nije stid. Leži deka Tiki u 'Kući cveća'. No, budući da su tamo sva Titova odlikovanja i razni trofeji i nagrade koje je uprosio po svijetu odjeven u bijelo odijelo i - noseći u krvavim rukama grančicu jalove masline s Brijuna, budući da su Beograđani sačuvali i 'Crvenu zvezdu' i Partizan', uz još koješta, a tu ne treba zaboraviti ni Jovanku, pa makar ona bila tek - žena potjerana iz kuće u kojoj se ništa dobro nije vrglo, kako to da se štovanje "titosinkrazije" ne obavlja u Beogradu, u autentičnom ambijentu u kojem je sve stvarno, a ne u Kumrofcu u kojem stoji tek jedan kumir, i to - zbombani bomaš?!

Možda zbog toga što je srbijanski pjesnik Gojko Đogo, odmah nakon polaganja Tita u 'Kuću cveća', objavio knjižicu pjesama 'Vunena vremena', u kojoj je zaklinjao i rusku vračaru Džunu, i bugarsku gitaru Vangu

da ga čuvaju od vampira koji bi noću mogao doći da mu odgrize nožne palce.

Da li zbog toga ni Stipa Mesić ni Joža Horvat pa ni Ivan Fumić nisu išli u naopaki 'betlehem' na

poklonstvo kao 'tri kralja', sva tri crna obraza?...

SPOMENDAN NA BLEIBURG

Ante Kunek, Australija

Dana, 17. svibnja ove godine, na Bleiburgu sa svetom Misom, obilježen je spomendan, PO-KOLJA nad hrvatskim narodom, što je izvršila jugoslavenska komunistička partija, s naredjenjem zločinca takozvanog Tite, sumnjivog porijekla. Taj PO-KOLJ, komunističke partije nad Hrvatima, od Dubrovnika i Vukovara, preko Bosne i Hercegovine, sve do Slovenije, obilježen je s imenom Bleiburg.

Engleski veleposlanik u Vatikanu, poslao je izvješće 11. svibnja 1945. godine, svome ministru vanjskih poslova u Londonu, Anthony Edenu, gdje na trećoj stranici toga izvješća naglašava sljedeće:

"Odmah nakon okupacije pojedinog grada i sela, partizani provode užasni teror komunističke partije. Provode ubijanje svih sumnjivih osoba ili koji bi mogli biti sumnjivi. Ali nakana za ubijanje sumnjivih osoba, to je bio njihov izgovor za ciljeve komunističke partije."

U svom opširnom izvješću, veleposlanik opisuje partizansko-komunistički pokolj hrvatskih katoličkih svećenika u Dubrovniku, Makarskoj, Sinju, Trebinju, Ljubuškom, Čapljini, Mostaru i Širokom Brijegu, gdje na str. 9 toga izvješća naglašava sljedeće:

"Titovi komunisti odlučili su pobi-

ti sve one koji nisu imali komunistički utjecaj u narodu i poslije okupacije odlučili su pobiti sve katoličke svećenike radi njihovog utjecaja u narodu, koji nisu odobravali program komunističkih partizana."

Na kraju izvješća, veleposlanik upozorava da su ta partizansko komunistička ubijanja izvršena prema unaprijed određenom naređenju, pobiti sve osobe, koje komunistima smetaju u njihovom uspostavljanju komunističke diktature. Ulaskom partizana komunista u Vukovar, 1945. godine, partizani su prvoga dana ubili 92 stanovnika Vukovara, a drugi dan ubiše još 98 stanovnika. Monsinjur varaždinski biskup Josip Mrzljak 13. travnja 2008. godine, obilježio je spomendan žrtvama komunističkog terora nakon ulaska partizana u Vukovar, 12. travnja 1945. godine, gdje je tada ubijen i otac biskupa Josipa Mrzljaka.

Svršetkom drugog svjetskog rata nepobijedena hrvatska vojska zajedno sa mnoštvom civila, djece, žena i staraca, povlačila se je bez borbe put Austrije, tražeći utočište na zapadu, napuštajući Hrvatsku ispred terora Titine komunističke partije, došavši do Blajburga. Na hrvatskoj televiziji, objavljeno je sljedeće:

"Na današnji dan 1945. godine na Bleiburškom polju u Austriji

počela je jedna od najvećih tragedija u povijesti hrvatskog naroda. Na tome polju počeo je Križni put hrvatskih vojnika, koji su položili oružje, te hrvatskih civila, žena, djece i staraca, koji su se povlačili s vojskom pred partizanskom komunističkom vojskom i pred OČEKIVANOM I NARODU VEĆ POZNATIM PARTIZANSKIM NASILJEM. Hrvatski vojnici i narod povlačili su se prema zapadnim saveznicima, čekujući od njih zaštitu u skladu s međunarodnim pravnim normama. Međutim, očekivana je zaštita izostala i hrvatske vojnike i civile predali su zapadni saveznici, engleska vojska, na milost i nemilost partizanskoj vojsci. Slijedio je pokolj hrvatskih vojnika i civila, na Križnom putu kroz Sloveniju, Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu, Srbiju, sve do Makedonije. Samo u Sloveniji utvrđeni su deseci grobišta naših vojnika i civila, a točan broj još nije utvrđen."

Ove godine, na Bleiburškom polju pred mnoštvom Hrvata i Hrvatica, Svetu Misu služio je biskup sa otoka Hvara, Slobodan Štambuk. U njegovom paženom govoru biskup je poručio hrvatskoj vladi, što znači predsjedniku vlade Ivi Sanaderu, hrvatskoj državnoj vlasti, da već jednom narodu objave ISTINU i kažu tko je naredio zločine, te imena ubojica, rekavši da je činjenica kako je komunistička partija pobila hrvatsku mladost slično onome, kao što

je Herod zapovijedio ubijanje nevine djece. Biskup je poručio hrvatskoj državnoj vladi, da konačno otkriju sva hrvatska grobišta, gdje počinjavu pobijeni Hrvati, koje su pobili komunisti. Bisku je nakon toga dodao da bez otkrivanja ISTINE ne će biti dana zadovoljština žrtvama zločinačkog komunističkog pokolja. Ne tražimo osvetu, ali tražimo ISTINU, jer Isus je rekao: „ISTINA ĆE VAS OSLOBODITI“. Biskup Slobodan Štambuk poručio je ubojicama rekavši:

odgovornost, pa prema tome treba osuditi one koji su naredili zločin i one koji su izvršili zločin... Žrtve Bleiburga nije se smjelo ni spominjati, jer se i sam spomen na njih tretirao zločinom.“

Dodao je da je to ogromna i konkretna razlika između žrtava u Jasenovcu i žrtava na križnim putevima i naglasio je da je posljedica križnih puteva, 1.300 masovnih grobnica u kojima su pobijeni hrvatski vojnici i civili.

put, to su zločinačka komunistička grobišta, natopljena s krvlju hrvatskih pravednika, hrvatske mladosti. Sve dok se ne uništi i samo ime zločinca Tite, Hrvatska ne može uspješno krenuti naprijed u duhovni i gospodarski napredak.

Podpredsjednik Hrvatskog sabora i predsjednik Hrvatske seljačke stranke Josip Frišić u svom govoru na Bleiburgu naglasio je: „Zemlja je bila natopljena krvlju nevinih u ona mračna vremena.“ U svome govoru naveo je riječi Blaženog Alojzija Stepinca rekavši, da je Hrvatska žrtva velikih zala, nacizma, fašizma i komunizma i zatražio je osudu onih koji su počinili zločine, krajem i nakon prestanka drugog svjetskog rata.

Josip Frišić je usporedio zločin na Bleiburgu sa zločinom u Vukovaru. Jer, nitko od vrha Titine jugokomunističke vojske nije suđen radi zločina na Bleiburgu i zločina od iste Titine armije u Vukovaru.

I dok ti zločini Titine armije nisu osuđeni, Stipe Mesić prošle godine u pulskoj areni, zajedno sa Vladimirom Šeksom proslavio je tu Titinu armiju govoreći pored zastave sa natpisom „Živjela komunistička partija Jugoslavije“ i „Proleterii svih zemalja ujedinite se“, što Stipe Mesić lažno sakriva pod njegov i Fumićev lažni „antifašizam“, s opravdavanjem komunizma i komunističkih zločina, stavljajući komunizam, pod njegovim i Šeksovim „antifašizmom“ u hrvatski USTAV, kao temelj DRŽAVE HRVATSKE.

Papa, Ivan VIII. 7. lipnja 879. godine s Poveljom hrvatskom knezu Branimiru priznao je DRŽAVU HRVATSKU, a s kojom su vladali hrvatski kraljevi. Hrvatsku državnost čuvao je i branio je HRVATSKI SABOR,

„Kao što ste bili hrabri kad ste naoružani ubijali ljude vezane žicom, budite i sada hrabri i kažite istinu, jer istina oslobađa i tako možemo zauvijek zaustaviti klupko smrti. Krvnici budite hrabri, priznajte zlodjela i pokajte se kako bi narod doznao cijelu istinu.“

Biskup je poručio i upitao:

„Reci državo, je li grijeh biti Hrvat i biti katolik.“ Jer, da Hrvatska i danas doživljava Križni put. Rekao je: „Bleiburg je samo prva postaja Križnoga puta hrvatskog naroda. Danas nam je poznata zapovjedna

Nakon jugokomunističkog pokolja Hrvata, zločinac Tito je veselo izjavio: „Sava će prije poteći uzvodno, nego će Hrvati imati svoju državu“ Milovan Đilas je nadodao: „Hrvatska vojska je pobijena da bi Jugoslavija mogla živjeti.“

Ali ipak s Božjom pomoći i vodstvom Franje Tuđmana, hrvatski vojnici s krunicom u ruci pobijediše Titine zločinačku armiju i hrvatski narod je uspostavio svoju DRŽAVU HRVATSKU u kojoj zaostali jugokomunisti, na položajima, zajedno s Mesićem pjevaju: „Druže Tito, mi sa tvoga puta ne skrećemo“, a taj

te ju je ugradio u državotvorni temelj DRŽAVE HRVATSKE, koju je rušio zločinac Tito u ime komunističkog lažnog „antifašizma“.

Kardinal Josip Bozanić u Macelju, na komunističkom stratištu, gdje su komunisti pobili preko 15.000 Hrvata, izjavio je: "Antifašizam bez antikomunizma zatvara se u ideologiju klasne mržnje i terora". Sada bi komunistički vampiri prošlosti, s Mesićevim i Fumićevim neistinama i komunističkom mržnjom, napadali katoličku Crkvu.

PAZARENJE

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Vaš-naš portal UVIJEK objavi moja pristigla promišljanja i analize.

Neki puta iako sam tekstove paralelno poslao i mojim "svjedocima", www.hrvatskauljudba.hr ne dobiva tekstove. Stoga ih niti ne može objaviti, kao što se događa s posljednja dva teksta. Vjerojatno i onaj s CARNETA ne dozvoljava protok ovakvog "ŠUNDA".

I ne bi mu bilo prvi puta.

Kada se to svojedobno događalo, "zašpotao" sam ga pa se malo "popravio". Ali zadaća je zadaća. "KOMPROMITIRAJUĆI" sadržaji moraju se SVAKAKO zaustavljati ako je to ikako moguće. Pozivati nekoga da slanjem GLASNIKA na e-mail adrese korisniku koji GLASNIK ne žele niti primati a kamo li procitati, u najmanju je ruku problematično.

To čak ne spada niti u UDBAŠKO-KOSOVSKE metode, na takav način nekoga podsjetiti ka-

ko slanjem neželjenog teksta ČINI KAZNENO DJELO. Da se radi o klasičnim provokacijama, ajde de, ali sve ostalo je tendenciozno i nekulturno. Što CARNET uostalom ima s time?!

Zar su oni nekakav servis koji prima pritužbe građana te nakon toga intervenira ne šaljući navedene sadržaje "zainteresiranim"?

Ako se netko doista osjeća povrijeđen "nasilničkim" ponašanjem HRVATSKE ULJUDBE, postoji mjesto gdje se takve stvari u konačnici rješavaju. A to su naši sudovi.

Što bih pak ja trebao kazati na činjenice kako svakodnevno SLUŠAM I GLEDAM KRIMINALCE POPUT MESIĆA, SANADERA, CRKVENCA, LUKU BEBIĆA, ZLATKA TOMČIĆA ILI PAK VLADIMIRA ŠEKSA..., KLASIČNE KRIMINALCE koji su odgovorni što mi još nije isplaćeno MOJIH 73,2 MILIJUNA HRK?!

I TAKVI BASTARDI, DA STVAR BUDE JOŠ TRAGIČNIJA ZA MENE I ZA ČLANOVE MOJE

OBITELJI A POGUBNIJE ZA DRŽAVU, VLADAJU CIJELOM REPUBLIKOM HRVATSKOM!

A što reći nakon činjenica kako naši sudovi NE ŽELE OBRAĐITI MOJ ZAHTJEV ZA NAMIROM NANESENIH MI ŠTETA U VISINI 73,2 MILIJUNA BRITANSKIH FUNTI KOJE ŠTETE SU I ČLANOVIMA MOJE OBITELJI PROUZROČILI EPH, NJHOV GLOBUS I OSTALA HR MEDIJSKA MAFIJA?!

Stoga NITKOVI I NEMAJU PREVIŠE IZBORA VEĆ KORISTITI SVU RASPOLOŽIVU LOGISTIKU JER IM TUČE ZADNJA VURA.

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (14. dio)

Janez Črnej

Preveo Igor Ivašković

(„Demokracija“, Ljubljana, prosinac 2004.)

19. "Mobilizirani" seljaci

Opisane grobnice hrvatskih bjeGUNACA još su u Vojniku, Višnjoj vasi i u Stranicah (Hasenbihlov rudnik). Spomenute su, ali nisu opisane velike grobnice i u Doliču.

Moj prijatelj iz razreda Vinko Rančigaj, umirovljeni župnik, govorio mi je, da su mu seljaci, dok je bio župnik na tom području, kazivali, kako su ih u svibnju 1945. godine partizani mobilizirali, te su morali svojim konjima vući mrtve hrvatske izbjeglice u iskopane jame.

Na duge konopce vezali su i po desetoricu, te ih vukli po zemlji do jama. U tom groznom smradu morali su to raditi više od tjedan dana, prije nego što su ih sve prevukli.

Opisana je i grobnica u Žančanih u Slovenj Gradcu.

Nisu opisane ostale grobnice u Poljanama, gdje stoji spomenik "zadnjoj bitci" II. Svjetskog rata. Okolo su skrivene velike grobnice, koje su zarasle u travu i grmlje.

Zločin se još uvijek nadvija nad Mežom i njenom dolinom.

Ne smije se zaboraviti niti grobove hrvatskih izbjeglica u Kočevskom rogu, kao i u okolici Krena, gdje je ubijao poznati lički Srbin Simo Dubajić, koji se je za to pokajao.

Jednom prigodom netko mi je iz Velenja, rodnom Hrvat, rekao da je sam evidentirao 700 grobova hrvatskih izbjeglica.

Veliko zanimanje javnosti uzrokovao je iskop žrtava u dijelu protutenkovskog rova na Teznom kod Maribora. Zbog predviđene trase istočnog dijela autoceste, stručne su službe mariborske općine pretpostavile da

će naići na posmrtnu ostatke žrtava.

Mariborski urbanisti imali su dva projekta za gradnju. Na jednom, koji javnosti nije bio dostupan, imali su brižljivo ucrtan protutenkovski rov, kako bi ga mogli izbjeći, te tako ostaviti grobnice u onom stanju u kakvom su od 1945. godine. U Celju su, gdje se to moglo, grobnice uništiti ili su ih zazidali.

Dakle, civilizacijska razlika je očita.

Tezenski protutenkovski rov dugačak je oko 5 kilometara. Koliko se u njemu nalazi pobijenih žrtava još je uvijek tajna, isto tako kao i njihova pripadnost. Zna se samo, da su žrtve uglavnom bili hrvatski bjegunci, ali dijelom i mariborski Nijemci.

Preživjeli su to posvjedočili i opisali u pismima čitatelja u "Demokraciji".

STVARANJE PRVE JUGOSLAVIJE (9. dio)

Ivo Matanović, Zadar

Odmah nakon stvaranja nove države pokazalo se da su Srbi shvatili zajedničku državu kao proširenu veliku Srbiju. Radikalna stranka išla je svjesno za stvaranjem velike Srbije u smislu sarajevskog govora Nikole Pašića o Srbima triju vjera.

U novoj, Karađorđevnoj monarhiji Hrvatska se počela maksimalno iskorištavati, a negirana je i sama hrvatska nacionalna individualnost.

Brzo je postalo vidljivo da su svi državni atributi i svi faktori u srpskim rukama i da se sva politika i sva uprava vodi za srpstvo, a protiv Hrvata. Vojska, diplomacija, ministarstva i sve važnije državne institucije su u srpskim rukama. Jezik je srpski državni, a cirilica i ekavica gospoduju. Srpski zakoni protežu se na cijelu novu državu. Državna crkva je Srpska pravoslavna crkva.

Vrijedi podsjetiti, da je već 5. prosinca 1918. godine u Zagrebu došlo do pobune protiv ujedi-

njenja. Bunu su digli domobrani, zapravo 53. domobranska pukovnija, ali bez uspjeha. Ustanak je bio krvavo ugušen, a u tome se osobito istakao zloglasni unitarist dr. Grga Anđelić.

Nakon te pobune počinje se energično provoditi politika likvidiranja svih protivnika novog (jugog) stanja. Zaveden je krajnji centralizam i režim srpske hegemonije u cijeloj zemlji. Ponašanje srpske vojske, a napose žandarmerije, je arogantno, bahato.

Mnogi Hrvati, dotle jugoslaven-ski orijentirani, nakon ujedinjenja počinju otvoreno pokazivati svoje razočarenje. Na djelu oni osjećaju da se u ime narodnog jedinstva vrši nad njima, tj. nad Hrvatskom, pljačka morala i materijala. Pokušaji naturivanja jugoslavenske unitarističke misli nisu prihvaćeni od hrvatskih masa, kao ni pokušaj prihvaćanja ekavice u nekih Hrvata (Krleža i Cesarec pisali su ekavicom u „Borbi“ sve do 1924. godine).

Valja uzgred podsjetiti da su Hrvati u svojoj prošlosti – što je već spomenuto – bili razjedinjeni duhovno i teritorijalno tako da mnogi od naših inteligenata nisu znali uopće za glavne krajeve gdje su živjeli Hrvati. Ušli su u novu državnu zajednicu, a da nisu u svim pokrajinama i društvenim slojevima bili svjesni svog hrvatstva. Osjećalo se to i u hrvatskoj politici. Takve životne prilike stvorile su u pojedinim dijelovima Hrvatske uže rodoljublje – regionalizam, što je nažalost i danas razvije-

no. Hrvati se tek stjecajem svoje neovisnosti suočavaju sa svojim nacionalnim bićem. Prije su se uglavnom bavili s onima koji su ih ugrožavali. Zato sada na površinu izbija kulturna i regionalna raznolikost među Hrvatima, koja je plod povijesne podčinjenosti drugim narodima. Dapače, dugogodišnja tradicija bez vlastite države formirala određeni politički mentalitet ponašanja, a to je podaništvo, osjećaj inferiornosti.

Stjepan Radić posebice je javno napadao i raskrinkavao velikosrpsku politiku pljačke nad Hrvatskom i kritizirao velikosrpsku vladu (režim) zbog korupcije i zlouporaba. Režim, naprotiv, nije priznavao da postoji korupcija, da je ona veliko zlo i da je treba iskorjenjivati.

U svojim govorima Stjepan Radić je osobito isticao da u politici beogradske vlade nema čovječnosti, naglašavajući da u toj stvari nema kompromisa. Ako imamo vladu, govorio je, koja ne priznaje čovječnosti, zakoni-

tosti i ustavnosti i ne drži se svo- ga Ustava, onda to nije vlada, to je banda. Isticao je također, da mi Hrvati ne tražimo ništa nego da ne bude sile, da se poštuje zakon, tražimo da ne bude pljačke nego poštenje.

Međutim, svi pokušaji Stjepana Radića da izbori Hrvatskoj njezina prava propali su na otporu velikosrpske politike. Hrvati su do tada bili sami, bez vanjskih saveznika i vlastite vojske, dok su Beograd podržavali London i Pariz. Radić se stoga odlučuje tražiti međunarodnu potporu za stvar Hrvatske u Londonu i Parizu, ali bez ikakva uspjeha. Razočaran neuspjehom u tim europskim prijestolnicama, u kojima se vodila europska politika, odlazi 1924. u Moskvu s istim ciljem.

No, to Radićevo putovanje i boravak u Moskvi bio je njegov veliki politički promašaj. Prvo, on po naravi pacifist i demokrat, koji je samo na miran i human način dozvoljavao status quo, koji je pozivao na mir, pisao i govorio u pomirljivom tonu, on, s velikom ljubavlju za selo i seljaštvo, morao je znati da od Lenjinove boljševičke diktature ne može očekivati ništa dobro za Hrvatsku. Morao je nadalje znati, da je komunizam što se tiče ljudskih prava od početka u bankrotstvu, da je to negacija svake pravde i istine. Drugo, odlaskom i boravkom u Moskvi izazvao je Obznanu (akt beogradske vlade od 29. prosinca 1920. donesen protiv komunisti) nad Hrvatskom republikanskom seljačkom strankom (HRSS), kako se tada zvala.

Ne mogavši dobiti i iskoristiti rusku potporu i pred opasnošću da beogradska vlada moskovski put iskoristi kao povod da uništi hrvatski seljački pokret,

Radić odlazi 1925. u Beograd sklapa sporazum s Pašićevom Radikalnom strankom, kojim se je odrekao republikanizma i priznao Vidovdanski ustav i vidovdansku Jugoslaviju. Pritom je stranka promijenila naziv od Hrvatske republikanske seljačke stranke u Hrvatsku seljačku stranku (HSS).

Neki jugoslavenski orijentirani Hrvati idealistički su vjerovali da će se sve pogreške popraviti. Tako Ivan Meštrović 1925. u New York-u izjavljuje, da vjeruje u trajan opstanak i lijepu budućnost Jugoslavije, zaboravljajući na stvarnost koja je postojala na štetu Hrvatske. Pokušavali su smiriti Hrvate strahom od vanjskih neprijatelja i isključivali su svaku mogućnost federacije Jugoslavije proglašavajući takvu mogućnost najvećom jugoslavenskom nesrećom.

Lujo Vojnović, deklarirani jugo-unitarist, na izbornoj skupštini Demokratske stranke u Dubrovniku 16. ožujka 1923. godine uvjeravao je publiku da postoji jedan jugoslavenski narod, da su naziv Hrvat, Srbin i Slovenac postali regionalne oznake na kakve se nailazi u Italiji i Njemačkoj, da je federacija besmislica, a Radićeva republika da je jedan djetinjast san.

Stjepan Radić, međutim, i nadalje napada i kritizira velikosrpsku politiku, ističući da se pod jugoslavenskom formom u Jugoslaviji stvarno vodi velikosrpska politika, da se Jugoslavija stvarala i razvijala prema velikosrpskoj zamisli. On je 1924. godine javno naglasio, da Hrvatima nije nitko stavio nogu na šiju i ne će; da mi Hrvati nismo Balkan ni geografski, ni politički, ni kulturno, nego da smo jadransko odnosno mediteransko područje.

Osjećajući u njemu smrtnu opas-

nost za velikosrpstvo, Beograd se odlučuje likvidirati ga. Učinio je to Puniša Račić, Srbin i pristaša Radikalne stranke, smrtno ga ranivši u Narodnoj skupštini u Beogradu 20. lipnja 1928. godine, od čega je 8. kolovoza iste godine umro. Tom prigodom prilikom atentator je ubio Pavla Radića, a teško ranio zastupnike HSS-a Pernara, Basaričeka i Grandu.

Atentat je bio proračunato izvršen s ciljem da se ukloni iz života Stjepan Radić i time obezglavi hrvatski narod.

Po Zvonimiru Kulundžiću, povjesničaru, atentat je bio pripremljen na Dvoru.

Ubojstvo Radića doživjelo se kao atentat na hrvatski narod.

Radićevo ubojstvo djelovalo je na izmjeni stajališta u Katoličkoj Crkvi. Nakon Radićevog ubojstva Katolička Crkva se sve zapaznije priklanja HSS-u. Sarajevski nadbiskup Šarić se nakon atentata prvi od crkvenih velikodostojanstvenika stavio na stranu Radića (dok je Radić još bio živ) smatrajući ga jedinim vođom hrvatskog naroda.

Kad smo već kod ovog pitanja, mora se naglasiti da je Stjepan Radić, unatoč njegovim političkim pogreškama, bio jedan od najvećih političara u povijesti hrvatskog naroda, jer je njegov politički program ujedinio široke slojeve hrvatskog naroda. Pripada mu povijesna zasluga da je dovršio oblikovanje hrvatske nacije u modernom smislu unoseći u mase hrvatski osjećaj.

Važno je još naglasiti, da je Stjepan Radić prvi organizator seljaštva. S bratom Antom osnovao je 1904. godine Hrvatsku pučku seljačku stranku, koja dalje mijenja naziv u Hrvatsku republikansku stranku, da bi najzad dobila naziv Hrvatske seljačke stranke. Ono što je važno pritom istaknuti je Radićev politički program koji počiva na čovječnosti, socijalnoj pravdi, zakonitosti i ustavnosti.

Njegova ideja čovječnosti trebala bi zauvijek ostati moralni imperativ svake politike.

Nakon atentata kralj Aleksandar htio je u prvo vrijeme nastalu državnu krizu riješiti amputacijom Hrvatske, ne prihvaćajući načelo federacije Jugoslavije,

kao ni njegova velikosrpska sredina, koja je u tome gledala ugroženost za srpstvo. Ovdje treba spomenuti, da je u Srbiji bio ukorijenjen centralizam da nisu mogli shvatiti autonomne težnje drugih naroda. Ipak, nakon duljeg razmišljanja odlučio se za diktaturu, koju je uveo 6. siječnja 1929. godine smatrajući da su Hrvati mirotvoran narod, nesposoban da pruži otpor.

Diktatura je započela u znaku jugoslavenskog imena. Hrvati su, međutim, shvatili da je jugoslavensko ime samo ograda iza koje se krije nastavak stare velikosrpske politike.

Neki hrvatski ideolozi jugoslovenstva podržavali su velikosrpske režime, a neki su čak i teoretski priznavali da su Srbi, premda su podrijetlom bili Hrvati.

Primjerice, Milan Marjanović, književnik i publicist, vjerno je služio šestosiječanjskoj velikosrpskoj diktaturi, a negdašnji pravaš dr. Ante Tresić-Pavičić, koji je spadao u pravašku intelektualnu elitu, predstavljao se u Madridu kao veleposlanik Srbije, a ne Jugoslavije, izjavljujući još da se zbog Radića stidi da je Hrvat!

Nadalje, Ivan Meštrović 1929. godine predvodio je delegaciju iz Zagreba kralju Aleksandru u Beograd da mu zahvali na uspostavi diktature, iako je morao znati za Aleksandrovo sudjelovanje u atentatu na Radića.

Dr. Vladko Maček, nasljednik Stjepana Radića na čelu HSS-a, pozdravio je šestosiječanjsku diktaturu kralja Aleksandra smatrajući da će ona omogućiti uređenje države na način da će doći do rješenja Hrvatskog pitanja. Taj je događaj pozdravio naivnom izjavom: „Lajbek je raskopčan!“. Bila je to njegova

politička pogreška. No, otrežnjenje je uslijedilo vrlo brzo.

Katolička Crkva našla se u novoj državi u lošijem položaju od onoga koji je uživala u Austrijskoj monarhiji. Napose su se pogoršali odnosi između Katoličke i Pravoslavne Crkve za šestosiječanjske diktature, pa i kasnije, jer je vodstvo Srpske Pravoslavne Crkve novi režim shvaćalo kao svoje pravo da radi na pravoslavlju katolika. U pravoslavnom vjerskom tisku dosta se pisalo protiv Rimokatoličke Crkve, nazivana je sotonskom, a i sam patrijarh Varnava očekivao je od katolika da prihvate pravoslavlje.

Vrijedno je podsjetiti da je Svetozar Pribičević, negdašnji velikosrb iz Hrvatske, živeći u emigraciji u Parizu 1933. godine izjavio da je pod Aleksandrom „hrvatska individualnost takoreći pala na nulu, prosto je ukinuta“.

Unatoč tome, neki su crkveni dostojanstvenici prilikom atentata na kralja Aleksandra u Mar-seju 1934. godine ne samo osudili taj atentat s kršćanskog gledišta kao čovjekoubojstvo, nego su iskreno žalili za njegovim nestankom kao kralja Jugoslavije. Bol za Stjepanom Radićem, kojega su i njegovi protivnici za života smatrali vođom

hrvatskog naroda, nije bila toliko izražena. Zagrebački nadbiskup Antun Bauer tugovao je za vladarom besprimjerne požrtvovnosti i ljubavi za domovinu, diveći se njegovim najplemenitijim nastojanjima oko blagostanja države. Biskup Klement Kvirin Bonefačić ponosi se njegovim velikim djelom i velikom baštinom koju je kao otac predao svojoj djeci. Šibenski biskup Jerolim Mileta jadikuje kako narod nije pogodila teža nesreća i kako nikad jača bol nije zahvatila naše duše (Ivan Mužić).

Lojalno držanje Katoličke Crkve razumljivo je kroz njezino tadašnje uvjerenje da će se crkveni položaj u Jugoslaviji konačno povoljno za nju riješiti konkordatom, koji je nakon dugog pripremanja bio sklopljen 25. srpnja 1935. godine između Vatikana i vlade kraljevine Jugoslavije. Da bi konkordat stupio na snagu morala ga je prethodno ratificirati Narodna skupština i Senat. Narodna skupština ga je 1936. godine ratificirala, ali su velikosrpski krugovi, vođeni od patrijarha Varnave, onemogućili ratifikaciju u Senatu. Štoviše, Pravoslavna Crkva anatemizirala je sve one svećenike koji su u Narodnoj skupštini glasovali za konkordat, a svjetovnjacima je uskraćena krsna slava i pogreb, što je praktično značilo izopćenje iz Crkve.

Srpski politički krugovi htjeli su sklapanjem konkordata pasivizirati Katoličku Crkvu i dezinteresirati i Crkvu i vjernike na hrvatskom nacionalnom području. Odbijanje prihvaćanja konkordata izazvalo je potpuno i konačno razočarenje u katoličkim crkvenim krugovima i slom njihovih očekivanja dobra za Katoličku Crkvu u Jugoslaviji.

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (7. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: Čakavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavski izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom riječi Kajkavskog i Čakavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torlačkog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torlačkim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

pirjati; propirjati
diplomacija
upraviteljstvo
izravno
ravnatelj
upravitelj
tipka
dišni
dihati, disati
perilica posuđa (?)
krasan
vlas: Ni vlas s glave neće ti pasti...
nadnica, nadničar

dokraja; do kraja
rješiti problem

bubanj; dobovati
dobričina
Dobra večer!
dragovoljci (od 1991.)
kasno, kasan: Sad je kasno.

prekasno
kasniti
događaj

SRPSKI JEZIK

dinstati; prodinstati
diplomacija
direkcija
direktno, neposredno
direktor
direktor
dirka
disajni
disati
diš-mašina © C. Merlocampi
divan, predivan, prelep
dlaka: Ni dlaka s glave neće ti pasti...
dnevnic, radnik koji radi za dnevnicu –
nadničar
do kraja
doakati (nekome/nečemu) (idiom), stati
(nečemu) u kraj (idiom), rešiti problem
doboš, bubanj; dobovati, bubnjati
dobrica, dobričina
Dobro veče!
dobrovoljci
dockan, kasno, kasan: Sad je dockan.
dockan: Sad je dockan...; kasno,
prekasno
docniti, kasniti
događaj

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

SUMNJA SE PRETVORILA U ISTINU...

Nestrpljivo je Laudon očekivao subotu, očekivao svoj pohod u Trnovec, koji će odlučiti njegovom sudbinom i srećom nekog porodičnog gnijezda u tihom i zabitom graničarskom kraju.

Pogledavao se često sakriveno u zrcalo i kao da ga nije zadovoljavao odraz vlastitog lica, koje mu je doduše postajalo sve pozantije, ali i protkano s mnogim sumnjama.

Bio je Laudon suviše objektivčan i u svojim ličnim prosuđivanjima činilo mu se da je vrlo daleko od njih kavalira, koji su s lakoćom osvajali lako upaljive ženske zanose.

Znao je da je njegova šutljiva narav daleko od onih osvajača, koji su vješti nekim upravo pjesničkim ljubavničkim nagovaranjima i da njegovo gotovo kao iz bakra saliveno lice nema one nasmješljive draži za kojom toliko čeznu ženski pogledi.

Razmišljao je mnogo o Trenku, koji je upravo bezobzirno posizao za ženama, koji se u njih zagledavaju nekim sugestivnim pogledom i koji ih je privukao na svoje grudi bez ikakva ustručavanja.

Postupao je sa ženama kao što ljudi postupaju s djetecom, i nije nimalo pazio na to, da li je to neka velikaševa kći ili seoska djevojka. Bile su za nj sve jednake i imao je tako osvajajuće poglede da mu se ni jedna od njih nije otimala.

Znao se za Trenka da je ženskar; govorilo se o njemu možda i mnogo više nego što je bila istina, ali sve te glasine nisu nimalo smetale njegovim osvajanjima.

I činilo se Laudonu kod tih razmišljanja kao da žene i vole da budu što prije osvojene, a kad je razmišljao i o svojoj šutljivosti i upravo ukočenom držanju pred ženama, onda su i njegove sumnje postajale sve silnije i jasnije.

Tako se jedne noći usporedio u svojim mislima i s jednim bečkim spomenikom, pred kojim je često puta zastajao a da i sam nije zapravo znao zašto.

Divio se onom ukočenom i mrkom nadvojvodi, čija je sablja u austrijskoj povijesti zasjekla mnoge krvave, ali i slavne stranice, i ako je ikada osjetio u sebi neku želju da se povada za stranim uzorom, privlačio ga taj ratnički spomenik, i on, Gideon Ernest Laudon, vidio je

u tom već odavna pokojnom habsburškom nadvojvodi svoje životne ideale.

Osmijehnuo se kod te pomisli i zagundao:

- „I daleko su ti mrki ratnici od nekih ženskih ideala!... I da u meni ima barem malo onog upravo bezobzirnog Trenka, koji je kao nestašan dječak smjelo posizao za ženskim ljepotama!“

Činilo mu se upravo smiješno da će jedna dama u svili, baršunu, posuta draguljima, s bijelom vlasuljom, napudranim licem i s onom kapricioznom crnom piknjicom engleskog flastera moći se i na čas zanijeti za nekog ozbiljnog i gotovo bakrenog vojnika.

Redalo se pred njim upravo bezbroj raznih prizora, koje je doživio u Beču i nekim ladanjskim dvorčevima, gdje su skakutavi kavaliri upravo graciozno i kretnjama osvajali one raskošne otmjene lutke.

Cjelivali im ruke s dubokim poklonima, smješili se nekim jeguljastim posmijehom i citirali čitave stranice raznih stihova i sentencija znamenitih talijanskih i francuskih pjesnika.

A on, Laudon, nije u ruci još nikada imao ni jedne knjige, uvezene u tamni baršun, posute draguljima, s uglovima okovanim sa suhim zlatom i s vještačkim izdjelanim zaponcima.

Znao je na pamet svu za svoje vrijeme poznatu ratničku povijest, ali koju će da mu zanimati to njegovo – za ona bijela uha s velikim briljantnim butonima – upravo nepojmljivo vojničko znanje?

I kako bi izgledalo da joj citira neke grčke, rimske, njemačke, ruske ili francuske taktike i kako bi se namrgodilo ono razmaženo lice kada bi moralo slušati neke atake, opsjedanja ili zauzeća čvrstih tvrđava ili obrambenim zidinama ograđenih gradova?

Nije znao Laudon ni svirku u lutnju, flautu, klavesen ili violinu i kada se već morao odazvati nečijem pozivu, stajao je pokraj kamina i zapljeskao tek onda kada su već svi ostali s dubokim poklonima i odobravanjem priznavali nečiju glazbenu vještinu.

Govorili su o nekim finesama onoga što su slušali, ali on nije nikada razumio njihove primjedbe, i ako je što god razumio u nečijem sviranju, to su bili samo oni akordi koji se njemu činili zgodnima i za zvukove vojničkih trublja.

Bilo je doduše u njegovom životu i nekoliko noći kada je glazba povukla i njegovu bakrenu narav; tako se dogodilo i u onom gostioničkom vrtiću bečke Alserstrasse, ali to su bile samo ciganske melodije.

One melodije, u kojima se javlja pustara, javljaju obriisi crnih šuma, derme s dugim motkama, rzanje poludivljih konja, zavijanje stepnih vjetrova ili onaj veličanstveni žubor neke velike rijeke.

Tako mu se činilo kada je slušao cigane, i kao da je gledao ratničke logore, čiji se šatori bijelili po pustome kraju, kao da je gledao one prizore iz krimskog rata gdje su i njih, ruske carske kadete, kadgod posjećivale one lutajuće ciganske tamnolute skupine.

U takvim se časovima rađala u njem glazbena opojnost, ali gdje je sve to od onih finesa klavesena, flaute i violine, koji su dominirali u raskošnim bečkim palačama i ladanjskim dvorcima?

Požalio je što ne zna ni talijanskih ni francuskih pjesnika, da si iz njihovih knjiga ispiše barem nekoliko prikladnih stihova, ali u zabitom konfinu, nedaleko turske međe, u jednom posve malom i nepoznatom naselju Buniću nije bilo nijedne knjige s baršunastim koricama i zlatnim zaponcima.

Sumnjao je Laudon da će uspjeti kod divne trnovačke gospođice, ali kako je uvijek ostajao čvrst u svojim odlukama, tako se odlučio i ovaj put da će joj predati pismo, pa dogodilo se što mu drago.

Mrmaljao je stojeći pokraj prozora, a vani se prosula već tamna noć bez mjeseca i puna onog nevidljivog vjetra, koji je svijao nedaleke krošnje ispred buničkog majorata:

- „Ili ću uspjeti, ili ću razbiti te lude sanjarije! ... Doznat ću barem čistu istinu!“

U toj vječnoj borbi sumnje i nade nadošla je i subota. Bio je dan pun sunca i ugodan za daleka jašenja. Pošao je samo s jednim vojni-

kom, a i tog je ostavljao daleko iza sebe.

Njegov je bijelac jurio onim zavojitim i tihim drumovima, a Laudon je bio toliko zamišljen, da nije raspoznavao one česte straže ili one ljude, koji su obrađivali svoja polja, kojima su puške stajale spremne u malim piramidama.

Zakucalo mu srce snažnije kada je ugledao obrise trnovačke kurije porkulaba Pavla Rukavine, i stisnulo se nekako tjeskobno kada je onaj prozorčić, iza kojega ga je uvijek dočekivala gospođica Ruža, bio prazan.

Dojašio je pred kuriju posve laganim kasom. Smutio ga prazan prozor i očekivao je da će se trnovačka gospođica pojaviti barem na ulaznim vratima.

Ali vrata su ostala prazna. Dobježali su neki sluge, primili uzde Laudonovog konja, a kada je sjašio i pošao spram vrata, pojavio se na ulazu porkulab Pave.

Potkralo se Laudonu pitanje:

- A gdje je gospođica, gospodine porkulabe?

Odgovorio je starac mirno:

- U Senju! ... Otišla je u pohode rođacima!

- U Senju? – opetovao je Laudon zloslutno. – Nije mi o tome ništa govorila?

Porkulab je nastavljao posve mirno:

- Ima već godina dana što od mladog Nika Orlovića nismo primili nikakve glase, gospodine majore! ... A taj Niko to je vjerenik naše Ruže!

Laudonovim bakrenim licem prosulo se neko čudno bljedilo. Bilo mu je u tom času kao i onda kada su ga zajedno s Trenkom uhitili u ime carice.

Bilo mu je jasno da su sve njegove nade razmrskane, i prošla su možda dva-tri časa da nije progovorio ni riječi. Postalo mu jasno da ga njegove sumnje nisu varale.

Htio je isprva sakriti svoje uzbuđenje, ali suviše kruto saznanje bilo je jače od njegovog nauma i on je progundao više za sebe nego li za porkulabovo uho:

- Došao sam, dakle, uzaludno?

Javi se stari porkulab:

- Zašto uzaludno, gospodine majore?

Vidio je Laudon da se zarekao, a onda pridodao posve iskreno:

- A nije to prvi put u mom životu. ... Tako sam uzaludno obijao i pragove na dvoru ruske carice Jelisavete. ... Kasnije kod Friedricha Pruskog, a onda i u Beču, gospodine porkulabe! ... Ali tako je, i tu se ne da ništa promijeniti!! ... Ima časova i čovjek možda povjeruje u sebe, ali onda se javi i kruta istina, a ona je uvijek jača od čovjekovih sanjarija!

Zagledao se u porkulaba:

- Možda da i previše govorim? ... Vi me vjerojatno ne razumijete, ali priučio sam se na gospodičino društvo i znam da ste vi sami i onako zaokupljeni svojim poslovima!

Bio je Pave Rukavina suviše iskren a da ne bi muški priznao:

- Možda da vas i razumijem, gospodine majore, ali tu se ne da ništa učiniti! ...

Naša je Ruža određena za Niku Orlovića već odmah iza njezinog poroda! ... Takvi su naši obiteljski običaji, i da nije tako...

Prekinuo je porkulabove riječi Laudon:

- Vidim da znate i zato vas molim da pred gospođicom zatajite moj današnji dolazak! ... Mislio sam čestito i pošteno, ali što je zapisano već i u vašoj porodičnoj predaji, to je jače i od Laudona! ... Bilo mi je tako lijepo u vašem Trnovcu!... Bilo mi je kao da sam ponovno dječak i kao da sam ponovno u roditeljskom domu!

Onda je zajašio svog bijelca i pojurio na šumski put, iako se već sunce primicalo svom zapadu, bilo je nebo ožareno rumenilom, a velebitske šume postajale su sve crnije.

Nastavit će se ...

The arrival of Ernest Gideon baron of Laudon

Present appearance and content (2)

But:

"Institute for preserving nature of SR Croatia carried out arrangement number 110. on 29th of June 1965, by which part of economic unit Laudon's grove was determined to be 'special reservation of forest vegetation' and by that it became protected nature object."

So finally we have present status of Laudon's grove.

Forest area of Laudon's grove:

•	economic forest	313,14 ha
•	forest of specific purpose	33,23 ha
•	bare (not overgrown) parts – productive	59,03 ha
•	bare (not overgrown) parts – unproductive	1,68 ha
•	infertile soil	0,50 ha
•	total	407,58 ha

Area of forest of specific purpose:

•	planting layout	common oak
•	wood stock – total	4.235 m ³
•	wood stock – by ha	127 m ³
•	annual increase – total	16 m ³
•	annual increase – by ha	0,48 m ³

O MISI - DRUGI DIO

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Drugi je dio mise Služba riječi. Zapravo - to je dvorana u koju nas Bog poziva da nam saopći svoju riječ. Najprije nam progovara kroz starozavjetna čitanja. Govori nam o narodu svome, Izraelu, kako ga je vodio, poučavao i s njim hodio. Taj govor nije samo podsjećanje na negdašnja vremena. Ta je riječ aktualna jednako i za naša vremena i za sav Božji narod. To su riječi opomene, poziva i neprestanih Božjih uvjeravanja da mu se njegov narod vrati, iznova okrene. To je Božji vapaj za posluhom svoga naroda. Kad god je narod išao Božjim putovima, Bog je bio uza nj i narod je uspijevaao u svemu što je poduzimao. Čim je skrenuo s Božjih putova, Bog ga poziva, šalje mu nedaće da bi mu narod zavapio i iznova ga potražio. U Starom se zavjetu neprestano izmjenjuje Božji vapaj za svojim narodom i vapaj naroda za svojim Bogom.

Novozavjetna čitanja nam govore kako je nastajala kršćanska zajednica i kako je Božju riječ slušala, primjenjivala, po njoj živjela. Tu susrećemo pokušaj mlade zajednice da slijedi Put, ono u čemu su ih apostoli i svjedoci Isusova života poučavali i na što su ih upućivali.

A ono što povezuje ova dva čitanja je psalam. On je također vapaj starozavjetnog psalmiste da Bog iznova pogleda na svoj narod, ili je to zahvala Bogu za učinjena djela. Često su psalmi prepuni dramatičnih situacija, silnih vapaja da se Bog zauzme za svoj narod. Kao da se prepiru s Bogom, traže ga, ne nalaze. Ili su to hvalospjevi koji slave Boga radi njegove veličine, siline kojom štiti svoj narod, ili su prepuni utjehe, mira, blagoslova, spokoja u kojem se narod oslanja na pomoć svoga Boga.

Nakon novozavjetnih izvještaja kličemo: Aleluja! Aleluja znači: slavimo Gospodina! To je poklik zahvalnosti što smo čuli nemoć starog Izraela i novu svemoć novog Izraela - Crkve. Još više je to klicanje zbog evanđelja - Radosne vijesti koju ćemo upravo čitati. Iz evanđelja nam progovara sam Bog! On neposredno dodiruje naše uši i srca i plijeni naš pogled - zato mu kličemo. Slijedi navještaj Riječi, evanđelja. Počinje s "Gospodin s vama" - što želi reći da je potrebno da se Isus u svome Duhu nastani u slušatelju i navjestitelju kako bi ta riječ ušla u naš život i u njemu se ostvarila. Dok smo druga čitanja slušali sjedeći, sad ustajemo. Ponekad se evanđelje čita i uz upaljene svijeće, a ponekad se pjeva. Katkad se umjesto: "Čitanje svetog evanđelja po ...", "Navještaj svetog evanđelja po ..." jednom od četvorice evanđelista. Pisao je čovjek i sad to izgovara čovjek, ali to je Božja riječ! To Bog govori. Tebi je upućuje. Ako propustiš ovu riječ, uzalud je dalje stajati. Koliko ovu riječ čuješ - toliko si sudjelovao u misi. Ona je ulazna vrata za tvoje sudjelovanje

u misi. Riječ koja ti se tu daje vječna je riječ. Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi neće proći - kaže Isus. On sam je ta Riječ i vječan je.

Slušati riječ Božju znači pričestiti se njome. Kao što euharistijski Isus dolazi u hostiji u nas, tako ovdje u glasu i riječi ulazi u naša srca i naše uši. To je, također, jedna vrst pričesti. Zato se u misi govori o dva stola - o stolu riječi i stolu euharistije. Ako se čovjek ne pričesti riječju, ne može se pričestiti euharistijom. A vjera dolazi iz navještaja - kaže sv. Pavao. Ne čujem li riječ, ne mogu imati vjere, pa prema tome, ni uvjet za plodonosno primanje euharistije.

Svećenik nam riječi koje smo čuli još više tada posuvremeni, približi, konkretizira za naše prilike, situacije. On nam u propovijedi premosti mentalitet te riječi iz židovskog podneblja onoga vremena i prenese u naš mentalitet. A naš odgovor na to je molitva vjernika. Tu mi možemo zavapiti Bogu da nam se iznova približi, da mu se vratimo s naših putova na kojima smo zaboravili na njega, tu mu zahvaljujemo za sva dobra koja nam čini, tu ga molimo za ono što svojom snagom ne možemo promijeniti u svijetu koji nas okružuje. To je naš pokušaj da se obratimo iznova svome Bogu, da uvidimo odakle smo pali i da mu se vratimo.

[Između propovijedi i molitve vjernika izričeš svoje Vjerovanje, svoj DA Božjoj riječi. U vjerovanju je sadržano cijelo Evanđelje.] Vidimo da i ovaj dio svete mise završava molitvom kao što je i prvi dio završio zbornom molitvom.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rodj. Takšić

Kolač od jagoda

Snimio: Matej Kristan Mirković

Sastojine za biskvit:

5 jaja,
5 žlica šećera,
5 žlica brašna,
3 žlice ulja,
1 vanili šećer i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za kremu:

6 jaja,
5 dkg šećera,
16 dkg vanili šećera,
14 dkg oštrog brašna,
10 dkg maslaca (margarina)
1 l mlijeka.

Voćni dodatak:

1 kg jagoda,

2 vanili šećera,

2 kremfixa i

1/2 l slatkog vrhnja za šlag.

Izrada biskvita:

Od 5 bjelanjaka istući čvrsti snijeg, dodati 5 žumanjaka, 5 žlica šećera, 3 žlice ulja, vanili šećer i 1/2 praška za pecivo, te mikserom izmiješati. Žlicom umiješati 5 žlica brašna. Sve skupa istresti u pouljenu i brašnom posutu tepsiju.

Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 15-20 minuta. Kad je biskvit ispečen izvaditi ga iz pećnice i ostaviti u tepsiji da se ohladi.

Priprava kreme:

Pomiješati 6 žumanjaka i 16 dkg vanili šećera. Dodati 14 dkg oštrog brašna i 3 dcl mlijeka, te dobro izmiješati. Prokuhati 7 dcl mlijeka, dodati u smjesu i nastaviti

zajedno kuhati dok se ne zgusne. (Stalno miješati.) Kad se zgusne, skloniti s vatre i dodati 10 dkg maslaca (margarina). Miješati dok se ne dobije jednolična smjesa. Od 6 bjelanjaka i 5 dkg šećera istući čvrsti snijeg i dodati ga u kremu. Lagano izmiješati.

Završna obrada:

Oprane i očišćene jagode prerezati na polovice. Poslagati ih po cijelom biskvitu u tepsiji. Preko svega preliti kremu.

Od 0,5 l slatkog vrhnja za šlag, 2 kremfixa i 2 vanili šećera istući mikserom šlag. Premazati ga preko kreme.

Kad je sve gotovo ostaviti u hladnjaku da se dobro ohladi.

POZDRAV IZ BOSNE I HERCEGOVINE

Poštovani,

Ovim putem vam čestitamo na objavljivanju časopisa i želimo vam uspjeha u daljnjem radu.

Hrvatska akademska zajednica BiH

JOŠ NEŠTO LIJEPO IZ BOSNE I HERCEGOVINE

Poštovani,

Živim u Sarajevu i redovno putem e-maila primam Vaš/naš Glasnik. Naravno, nađem vremena da ga pregledam i dobar dio pročitam. Moram priznati da mi se dopada i molim Vas nemojte odustati. Ne dozvolite da Vas obeshrabre, jer ima nas koji ipak želimo da i dalje ovim putem dobijemo informaciju više.

Lijepi pozdravi,

Mirsad Cerić, Sarajevo

m.ceric@yahoo.com

KRISTOCENTRIČNI I KROATOCENTRIČNI HRVATI

Dragi Tomislave,

Sretan sam što si aktivan i nadam se boljoj suradnji no do sada. Pozdravi Filipa Čorlukića i nadam se da me se sjeća, jer sam prije 20 godina s njim kontaktirao.

Bog i Hrvati!

p.s.

Danas u 10 sati sam kod biskupa Komarice, koji priprema 5-godišnjicu boravka Ivana Pavla II. Banja Luci. Nadam se da bi nam papa s neba, zajedno s bl. Ivanom Merzom mogao tada prirediti čudo.

Bili živi pa vidjeli. Mislim da bi ti i Filip, a i drugi, koje poznaš a KRISTOCENTRIČNI su i KROATOCENTRIČNI, mogli pridonijeti da to čudo bude bolje, istinitije i ljepše. Mi bottom up, a oni s neba top down.

Bog s tobom i tvojim najbližima.

Ante!

HVALA TOMISLAVE!

Rado čitam Glasnik i hvala Vam što mi ga šaljete. Prosljeđujem ga i svojim prijateljima.

Šaljem Vam sunčane pozdrave

Snježana Šetka

snjezana.setka@slobodnadalmacija.hr

BOG VAS BLAGOSLOVIO

Poštovani,

Zahvaljujem Vam na redovnom slanju Glasnika i neumornoj brizi da i na taj način osvijestite hrvatsku dušu i ukažete na aktualne političke i ine događaje. Želim Vam puno uspjeha u daljnjem radu i zazivam na Vas i Vaše suradnike obilan Božji blagoslov.

Fra Ivan Trogrlic SOCist

Linz - Austrija

trogrlicjohannes@net.hr

U GLASNIKU SE NAĐE I DOBRIH STVARI

Ljutnja Vam neće puno pomoći. Pristanak morate imati, ali ne radi se ni o dva svjedoka ni o bilježniku. Dovoljno je imati povratnu e-mail poruku čitatelja u kojoj on potvrđuje da želi primati Vaš Glasnik.

Ako smijem dati savjet, mislim da sam sadržaj Vašeg newslettera i nije toliko problem. Oni koji ga ne žele čitati - to će reći, ili će ga i dalje primati i jendostavno obrisati. Veći je problem njegova veličina. To je uvijek negdje između pet i deset megabajta. I to nije malo. DSL pristup internetu ima cca osam posto stanovništva (dakle oko 500.000 ljudi). U ovoj zemlji ostalih milijun korisnika interneta su još uvijek na modemu - i njima takva poruka brzo zagušuje mailbox. Dakle, smanjite ga na megabajt, najviše dva i mnogi nezadovoljnici će se smiriti.

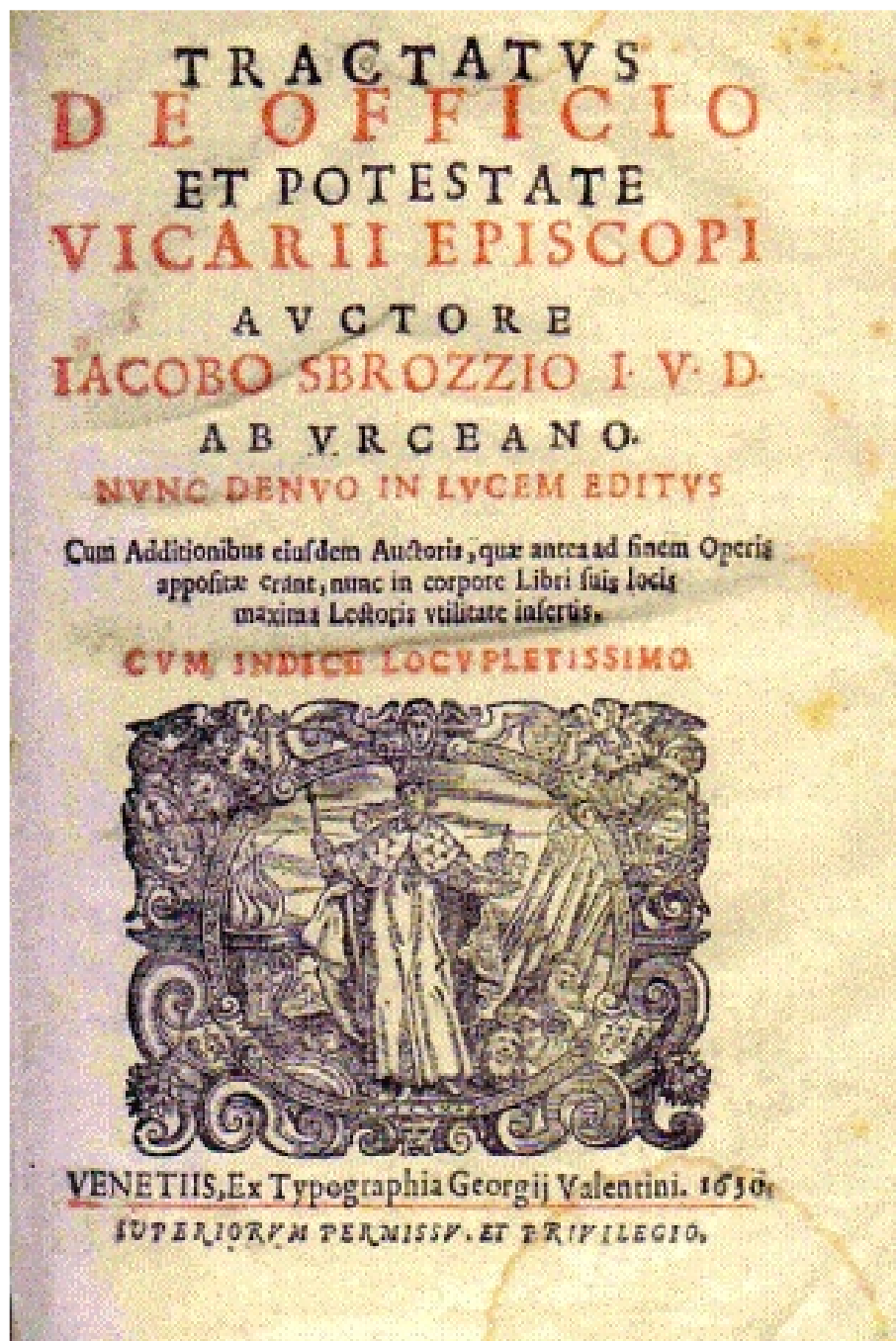
Eto, sudeći po sadržaju Glasnika, ja sam dosta lijevo od svjetonazora koji u toj novini promičete, no i ja u njemu nađem bar dva tri teksta koja su mi O.K. i vrijedni čitanja.

Poštovanje,

Zvonko Pavić

slobodni novinar

zvonko.pavic@zg.htnet.hr

Želite li kupiti ovu staru knjigu, ili neku iz niza drugih, također vrlo starih knjiga, kojih ćemo popis postupno u cijelosti objaviti, za obavijesti obratite se na:

Ivan Mladinić

Ulica Ljubićeva 14

21000 SPLIT

Mob. 00385-(0)98-398.827

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković